

Rada
Evropské unie

Brusel 12. dubna 2023
(OR. en)

8231/23

**Interinstitucionální spis:
2023/0093(COD)**

**COPEN 109
JAI 432
CODEC 589**

NÁVRH

Odesílatel:	Martine DEPREZOVÁ, ředitelka, za generální tajemnici Evropské komise
Datum přijetí:	5. dubna 2023
Příjemce:	Thérèse BLANCHETOVÁ, generální tajemnice Rady Evropské unie
Č. dok. Komise:	COM(2023) 185 final
Předmět:	Návrh NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY o předávání řízení v trestních věcech

Delegace naleznou v příloze dokument COM(2023) 185 final.

Příloha: COM(2023) 185 final

V Bruselu dne 5.4.2023
COM(2023) 185 final

2023/0093 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o předávání řízení v trestních věcech

{SWD(2023) 77 final} - {SWD(2023) 78 final}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

S nárůstem přeshraniční trestné činnosti čelí trestní soudnictví EU stále častěji situacím, kdy je ke stíhání téže věci příslušných několik členských států. Například příprava trestného činu může probíhat v jednom členském státě, kdežto samotný trestný čin může být spáchán v jiném členském státě; jeho pachatelé mohou být zatčeni ve třetím členském státě a majetek pocházející z trestného činu může být převeden do čtvrtého členského státu. To platí zejména pro trestné činy páchané organizovanými zločineckými skupinami, jako je obchod s drogami, převaděčství migrantů, obchodování s lidmi, nedovolené obchodování se zbraněmi, trestná činnost proti životnímu prostředí, kyberkriminalita nebo praní peněz. Vícenásobné trestní stíhání stejných případů představuje problém nejen z hlediska koordinace a účinnosti trestního stíhání, ale může rovněž poškozovat práva a zájmy osob a může vést ke zdvojování činností. Může být nutné předvolání obžalovaných, obětí a svědků k výslechům v několika zemích. Zejména pak opakovaná řízení vedou k tomu, že se násobí omezení práv a zájmů těchto osob, například volného pohybu. V rámci evropského prostoru práva je žádoucí těmto negativním účinkům pokud možno zabránit a zajistit, aby trestní řízení probíhalo v nejhodnějším členském státě, například ve státě, kde došlo k převážné části trestné činnosti.

Společná pravidla pro předávání trestních řízení z jednoho členského státu do druhého jsou tedy nezbytná k účinnému boji proti přeshraniční trestné činnosti a také proto, aby se zajistilo, že trestný čin bude vyšetřovat nebo stíhat členský stát, který je k tomu nejhodnější. Tento nástroj přeshraniční spolupráce by přinesl přidanou hodnotu díky zlepšení řádného fungování evropského prostoru práva. Přispěl by tedy k účinnému a řádnému výkonu trestního soudnictví v členských státech. Tato společná pravidla by zejména mohla pomoci předcházet zbytečným souběžným řízením probíhajícím ve věci stejných skutečností a ve vztahu k téže osobě v různých členských státech, jež by mohla vést k porušování základní zásady trestního práva zakotvené v Listině základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), která stanoví, že osoba nemůže být stíhána ani potrestána za stejný trestný čin dvakrát (zásada *ne bis in idem*). Mohla by také snížit počet případů, kdy je ve věci stejných skutečností nebo ve vztahu k téže osobě vedeno více řízení v různých členských státech. Je rovněž v zájmu účinného trestního soudnictví, aby bylo zajištěno, že k předání trestního řízení může dojít v případě, kdy je odloženo nebo odmítnuto předání osoby k trestnímu stíhání na základě evropského zatýkacího rozkazu (dále jen „EZR“)¹ například proto, že v daném druhém členském státě probíhá souběžné řízení pro stejný trestný čin. Důvodem je, že předání trestního řízení by mohlo umožnit danou osobu trestně stíhat, a tím by se zabránilo beztrestnosti.

Ačkoliv předání trestního řízení může být v řadě situací nezbytné, stávající opatření na úrovni EU tuto formu spolupráce neupravují. Dohoda mezi členskými státy EU o předávání řízení v trestních věcech byla podepsána v roce 1990², ale kvůli nedostatečnému počtu ratifikací nikdy nevstoupila v platnost.

¹ Rámcové rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

² <https://www.consilium.europa.eu/cs/documents-publications/treaties-agreements/agreement/?id=1990106&DocLanguage=en>

V červenci 2009 předložilo švédské předsednictví jménem šestnácti členských států podnět³ k rámcovému rozhodnutí Rady o předávání trestního řízení⁴. Členské státy se však rozhodly v jednání nepokračovat, když dne 1. prosince 2009 vstoupila v platnost Lisabonská smlouva⁵.

Jelikož neexistuje zvláštní právní akt EU, členské státy si v současné době mezi sebou předávají trestní řízení pomocí řady různých právních nástrojů, přičemž jednotný právní rámec pro celou EU neexistuje. Nejkomplexnější mezinárodní právní rámec pro předávání trestních řízení – Evropská úmluva o předávání trestního řízení ze dne 15. května 1972 – je ratifikována a uplatňována pouze třinácti členskými státy. Většina členských států používá článek 21⁶ Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959⁷ jako mechanismus pro žádost o stíhání podezřelé osoby v jiném smluvním státě úmluvy. U této formy spolupráce je však postup předávání z velké části neregulovaný. Mezi další právní základy spolupráce v této oblasti patří vnitrostátní právní předpisy, dvoustranné či mnohostranné dohody nebo zásada vzájemnosti.

Rumunské předsednictví ve své zprávě o dalším postupu v oblasti vzájemného uznávání soudních rozhodnutí v trestních věcech z května 2019⁸ navrhlo, aby se dále zkoumala potřeba legislativního návrhu o předávání trestních řízení. Rada v prosinci 2020 ve svých závěrech o evropském zatýkacím rozkazu⁹ vyzvala Komisi, aby zvážila, zda by byl unijní nástroj pro předávání trestních řízení proveditelný a zda by měl přidanou hodnotu. Agentura Eurojust a Evropská justiční síť rovněž upozornily na¹⁰ řadu právních a praktických problémů, s nimiž se orgány potýkají v situaci, kdy neexistují jasná společná pravidla a postupy, a vyzvaly k vytvoření unijního nástroje v této oblasti.

Za stavu, kdy společný právní rámec neexistuje, a kvůli rozdílům mezi vnitrostátními systémy trestního soudnictví členských států, zejména v tom, zda orgány členských států pověřené stíháním mohou od zahájení trestního stíhání upustit, nebo zda jsou povinny stíhat každý trestný čin spadající do jejich pravomoci, se předávání trestních řízení potýká s několika právními a praktickými problémy. Zkušenosti z praxe ukazují, že jedním z hlavních problémů, které způsobují neúčinnost postupu předávání, jsou zbytečné průtahy a nedostatečná komunikace mezi orgány. Za problém bylo rovněž označeno neefektivní trestní stíhání, neboť k předání trestního řízení nedochází vždy, když je to v zájmu

³ BE, BG, CZ, DK, EE, EL, ES, FR, LT, LV, HU, NL, RO, SI, SK a SE.

⁴ https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A52009IG0912%2801%29#ntc3-C_2009219EN.01000701-E0003

⁵ Důvodem byla změna v rozhodovacím postupu, na jejímž základě předsednictví Rady očekávalo, že bude předložen nový nástroj podle Lisabonské smlouvy, dokumenty Rady 16437/09 a 16826/2/09.

⁶ Někdy ve spojení s článkem 6 Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie ze dne 29. května 2000.

⁷ <https://rm.coe.int/1680074cc8>

⁸ <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9728-2019-INIT/cs/pdf>

⁹ [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204\(02\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204(02))

¹⁰ [Zpráva Eurojustu o předávání řízení v EU](#) (Eurojust report on the transfer of proceedings in the EU) zveřejněná v roce 2023, [Zpráva o písemných doporučeních Eurojustu k jurisdikci](#) (Report on Eurojust Written Recommendations on Jurisdiction) zveřejněná v roce 2021, [Zpráva o případech Eurojustu v oblasti předcházení kompetenčním sporům a jejich řešení](#) (Report on Eurojust's casework in the field of prevention and resolution of conflicts of jurisdiction) zveřejněná v roce 2018 a [Zpráva ze strategického semináře o kompetenčních sporech, předávání řízení a zásadě *ne bis in idem*](#) (Report of the strategic seminar on conflicts of jurisdiction, transfer of proceedings and *ne bis in idem*) uspořádaného agenturou Eurojust v roce 2015. [Závěry 52. plenárního zasedání sítě EJS o úloze sítě EJS při podpoře praktického uplatňování unijních nástrojů vzájemného uznávání](#) (Conclusions of the 52nd EJM Plenary meeting on the role of the EJM in fostering the practical application of the EU mutual recognition instruments) zveřejněné v roce 2019.

spravedlnosti, jako je tomu například v případech, kdy byl trestný čin spáchán v jednom členském státě, ale oběť i podezřelá osoba se nacházejí v jiném členském státě. Dále se může stát, že dožádaný stát nebude příslušný věc stíhat, pokud nebude možné stanovit hraniční určovateli pro založení příslušnosti. Zvláště v situacích, kdy je odloženo nebo odmítnuto předání osoby na základě EZR, může neexistence příslušnosti k trestnímu stíhání věci v dožádaném státě vést dokonce k beztrestnosti. Uvedené problémy mohou způsobit průtahy v trestních řízeních kvůli zdlouhavým postupům předávání, jakož i neefektivní využívání lidských a finančních zdrojů, například kvůli tomu, že řízení se vedou souběžně ve dvou či více členských státech. Rozdíly mezi vnitrostátními systémy, pokud jde o postavení, práva a zájmy podezřelých osob, obviněných osob a obětí, mohou navíc v případech předání vést k právní nejistotě a nedostatečné ochraně práv dotčených osob.

Za účelem řešení těchto problémů se Komise rozhodla navrhnout nový nástroj pro předávání trestních řízení. Tato iniciativa je zahrnuta do pracovního programu Komise na rok 2022¹¹. Návrh má čtyři cíle:

- 1) zlepšit účinný a řádný výkon spravedlnosti v EU;
- 2) zlepšit dodržování základních práv v rámci postupu předávání trestních řízení;
- 3) zlepšit účinnost a zvýšit právní jistotu při předávání trestních řízení a
- 4) umožnit předávání trestních řízení v případech, kdy je předání v zájmu spravedlnosti, ale v současnosti není mezi členskými státy možné, a omezit výskyt beztrestnosti.

- **Soulad se stávajícími předpisy v této oblasti politiky**

Rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV¹² stanoví postup pro výměnu informací a přímé konzultace mezi příslušnými orgány s cílem dosáhnout účinného řešení a zabránit všem nepříznivým následkům způsobeným souběžnými řízeními. Podobně i další právní předpisy EU týkající se trestních věcí, zejména konkrétních druhů trestné činnosti, jako je boj proti terorismu (směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541, rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV) a organizované trestné činnosti (rámcové rozhodnutí Rady 2008/841/SVV), stanoví faktory, které je třeba zohlednit za účelem soustředění řízení do jednoho členského státu v případě, že účinné trestní stíhání na základě stejných skutečností může vést více členských států. Tyto právní předpisy však neupravují postup předávání trestního řízení, který může být v těchto případech nezbytným řešením.

Agentura Eurojust hraje klíčovou roli zejména při zprostředkování předběžných kontaktů a konzultací a při řešení otázek příslušnosti. Může požádat příslušné orgány dotčených členských států, aby uznaly, že některý z nich může mít pro vedení vyšetřování nebo stíhání konkrétních trestných činů lepší pozici. Příslušné vnitrostátní orgány jsou rovněž povinny informovat agenturu Eurojust o případech, v nichž došlo nebo může dojít ke kompetenčním sporům. Cíle tohoto návrhu jsou v souladu s nařízením (EU) 2018/1727 o agentuře Eurojust¹³. Kromě toho agentura Eurojust zveřejnila pokyny „Which jurisdiction should prosecute?“ (Ve které jurisdikci by mělo probíhat trestní stíhání?)¹⁴. Pokyny tím, že navrhují faktory, k nimž je

¹¹ https://commission.europa.eu/system/files/2023-01/cwp2022_en.pdf

¹² Rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení.

¹³ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV, Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 138.

¹⁴ https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/assets/eurojust_jurisdiction_guidelines_2016_en.pdf

třeba přihlídnout v případech týkajících se více jurisdikcí, pomáhají příslušným vnitrostátním orgánům určit jurisdikci, která je pro trestní stíhání v přeshraničních věcech nejvhodnější.

Nástroje EU pro přeshraniční justiční spolupráci v trestních věcech zahrnují uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí, které se týkají: i) výkonu trestů¹⁵; ii) předávání osob na základě evropského zatýkacího rozkazu; iii) shromažďování důkazů prostřednictvím evropského vyšetřovacího příkazu¹⁶. Zahrnují také postupy vzájemné právní pomoci, zejména výměnu informací z vlastního podnětu¹⁷, a vyšetřování trestného činu ve společném vyšetřovacím týmu¹⁸. Přijetí společných pravidel pro předávání trestních řízení by doplnilo právní předpisy EU týkající se přeshraniční justiční spolupráce, zejména tím, že by se snažilo zabránit riziku beztrestnosti v případě, kdy by bylo odmítnuto předání osoby postihované prostřednictvím EZR za účelem jejího trestního stíhání. Žádosti podle tohoto navrhovaného nařízení lze vydávat pro jakékoli trestné činy. Předání trestního řízení tedy může poskytnout užitečnou alternativu k vydání EZR, pokud se toto ukáže jako nepřiměřené nebo nemožné, například proto, že není dosaženo hranice trestní sazby. Pokud budou orgány po přijetí navrhovaného právního rámce volit předání trestního řízení častěji, využívání řízení týkajících se EZR by se mohlo snížit. Podobně by předávání mohlo vést k menšímu využívání evropského příkazu k výkonu dohledu¹⁹, který umožňuje, aby byla podezřelá osoba namísto umístění do vyšetřovací vazby podrobena opatření dohledu ve svém domovském členském státě až do doby, než proběhne soudní řízení v jiném členském státě.

Návrh vychází ze stávajících minimálních pravidel EU týkajících se práv osob v trestním řízení, která byla přijata s cílem posílit vzájemnou důvěru členských států v systémy trestního soudnictví každého z nich a usnadnit tak vzájemné uznávání rozhodnutí v trestních věcech. Tato pravidla jsou obsažena v šesti směrnících o procesních právech – 2010/64/EU²⁰, 2012/13/EU²¹, 2013/48/EU²², (EU) 2016/343²³, (EU) 2016/800²⁴ a (EU) 2016/1919²⁵ – a také ve směrnici o právech obětí 2012/29/EU²⁶.

¹⁵ Například rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

¹⁶ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

¹⁷ Úmluva o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracovaná Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii.

¹⁸ Na základě rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o společných vyšetřovacích týmech nebo Úmluva o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracované Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii.

¹⁹ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatnění zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie (Úř. věst. L 294, 11.11.2009, s. 20).

²⁰ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení (Úř. věst. L 280, 26.10.2010, s. 1).

²¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1).

²² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody (Úř. věst. L 294, 6.11.2013, s. 1).

²³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinoty a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (Úř. věst. L 65, 11.3.2016, s. 1).

- **Soulad s ostatními politikami EU**

Haagský program pro posílení svobody, bezpečnosti a práva v Evropské unii²⁷ požaduje, aby členské státy zvážily možnosti soustředit trestní stíhání v přeshraničních mnohostranných záležitostech do jednoho členského státu, aby byla zvýšena účinnost trestního stíhání při současném zaručení řádného výkonu spravedlnosti.

Program opatření k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí v trestních věcech²⁸ vyzývá k zavedení nástroje umožňujícího předávání trestních řízení do jiných členských států.

Rada v závěrech z prosince 2020 „Evropský zatýkácí rozkaz a postupy vydávání – stávající výzvy a cesta kupředu“ vybízí Komisi, aby zvážila přípravu legislativního návrhu.

Návrh je součástí strategie EU pro boj proti organizované trestné činnosti na období 2021–2025²⁹.

Vzdělávání pracovníků justice v oblasti práva EU je základním nástrojem k zajištění jeho správného a účinného uplatňování. S cílem připravit pracovníky v oblasti justice, připravit je na výzvy 21. století a průběžně je informovat o vývoji práva EU přijala Komise Strategii evropského justičního vzdělávání na období 2021–2024³⁰. Cílem strategie je zajistit, aby se pracovníkům v oblasti justice dostalo vzdělávání o vývoji práva EU. V souladu s touto strategií by brzy po přijetí tohoto návrhu bylo třeba zorganizovat odborné vzdělávání všech pracovníků v oblasti justice, aby bylo zajištěno správné a bezproblémové uplatňování a využívání nových digitálních nástrojů.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

- **Právní základ**

Právním základem pro činnost EU je čl. 82 odst. 1 písm. b) a d) Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“). Tento článek vymezuje pravomoc EU stanovit opatření, která usnadňují spolupráci mezi soudními nebo obdobnými orgány členských států v trestním řízení a předcházejí střetům příslušnosti mezi členskými státy a řeší je.

V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“) a ke Smlouvě o fungování EU, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.

²⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/800 ze dne 11. května 2016 o procesních zárukách pro děti, které jsou podezřelými nebo obviněnými osobami v trestním řízení (Úř. věst. L 132, 21.5.2016, s. 1).

²⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1919 ze dne 26. října 2016 o právní pomoci pro podezřelé a obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkácího rozkazu (Úř. věst. L 297, 4.11.2016, s. 1).

²⁶ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV (Úř. věst. L 315, 14.11.2012, s. 57).

²⁷ Úř. věst. C 53, 3.3.2005, s. 1.

²⁸ Úř. věst. C 12, 15.1.2001, s. 10.

²⁹ Sdělení Komise o strategii EU pro boj proti organizované trestné činnosti na období 2021–2025 (COM(2021) 170 final).

³⁰ COM(2020) 713 final.

V souladu s články 1 až 3 Protokolu č. 21 o postavení Irsku, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, může Irsko písemně oznámit předsedovi Rady, že se chce účastnit přijímání a používání jakéhokoli takto navrženého opatření, pokud k tomu bude oprávněno. Oznámení musí být učiněno do tří měsíců od předložení návrhu nebo podnětu Radě podle hlavy V části 3 Smlouvy o fungování EU.

- **Subsidiarita (v případě nevýlučné pravomoci)**

Podle čl. 4 odst. 1 písm. j) Smlouvy o fungování EU je pravomoc přijímat opatření v prostoru svobody, bezpečnosti a práva sdílena mezi EU a členskými státy. Členské státy tedy mohou při úpravě předávání trestních řízení postupovat samostatně.

Právního rámce pro předávání trestního řízení však nelze dostatečně a optimálně dosáhnout samostatným jednáním členských států, neboť se jedná o přeshraniční záležitost. Svědčí o tom současný roztržitý právní rámec, který působí právní i praktické problémy. Dvoustranné dohody mezi členskými státy by tyto problémy rovněž neřešily, protože dohody tohoto druhu by nakonec musely uzavřít všechny členské státy.

Odpovědi na veřejné a cílené konzultace potvrzují, že opatření EU v této oblasti pravděpodobně přinesou lepší výsledky než opatření členských států.

Rada i Evropský parlament uznaly, že tyto výzvy vyžadují opatření přesahující vnitrostátní úroveň. Závěry Rady z prosince 2020³¹ vybízejí Komisi, aby zvážila nový návrh, a v usnesení Evropského parlamentu z prosince 2021³² byla Komise rovněž vyzvána k předložení legislativního návrhu.

Vzhledem k přeshraničnímu aspektu výše uvedených problémů je k dosažení cílů třeba, aby byl návrh přijat na úrovni EU.

- **Proporcionalita**

Návrh stanoví pravidla, podle nichž může příslušný orgán v EU požádat o převzetí trestního řízení za předpokladu, že by se tím zlepšil účinný a řádný výkon spravedlnosti, a pokud jsou dodržena stanovená kritéria. V celém navrhovaném textu jsou zvoleny možnosti, které nejméně zasahují do vnitrostátních systémů trestního soudnictví členských států, zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že v některých právních systémech je trestní stíhání povinné (zásada legality) a v jiných má státní zástupce možnost rozhodnout, že stíhání neproběhne, pokud to není ve veřejném zájmu (zásada oportunity).

Návrh se omezuje na žádosti vydávané v trestních řízeních. Žádosti lze vydávat pro jakýkoli trestný čin, a proto by předávání trestního řízení doplnilo systém předávání osob na základě EZR a mohlo by představovat užitečnou alternativu k vydání EZR, pokud se ukáže, že vydání EZR je nepřiměřené nebo nemožné, například proto, že není dosaženo hranice trestní sazby. Návrh dožádanému orgánu rovněž poskytuje dostatečný prostor k uvážení a odmítnutí žádosti, zvláště pokud se domnívá, že předání není v zájmu účinného a řádného výkonu spravedlnosti. Navíc dožádanému orgánu neukládá povinnost stíhat trestný čin.

Návrh stanoví pravidlo, že přijetí důkazů předaných z dožadujícího státu nesmí být v trestním řízení v dožádaném státě odmítnuto pouze z toho důvodu, že byly shromážděny v jiném

³¹ [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204\(02\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204(02))

³² https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0501_CS.html

členském státě, avšak pravomoc soudu vedoucího řízení volně hodnotit důkazy není tímto nařízením dotčena. Za tímto účelem se návrh řídí pravidly, která jsou již stanovena v nařízení Rady (EU) 2017/1939³³.

Toto nařízení stanoví příslušnost pro konkrétní případy, aby bylo zajištěno, že v trestním řízení, které má být v souladu s tímto nařízením předáno, bude dožádaný stát moci vykonávat příslušnost pro trestné činy, na které se vztahuje právo dožadujícího státu. Tuto příslušnost lze vykonávat pouze na základě žádosti o předání trestního řízení, pokud to vyžadují zájmy účinného a řádného výkonu spravedlnosti.

Návrh tedy nepřekračuje minimum nutné k dosažení stanoveného cíle na úrovni EU ani to, co je k tomuto účelu nezbytné.

- **Volba nástroje**

Vzhledem k tomu, že se návrh týká přeshraničních postupů, u nichž jsou vyžadována jednotná pravidla, Komise jako právní nástroj navrhuje nařízení. Nařízení je přímo použitelné ve všech členských státech a je závazné v celém rozsahu. Zaručuje tedy, že všechny členské státy budou pravidla uplatňovat stejným způsobem a že pravidla vstoupí v platnost ve stejnou dobu. Zajišťuje právní jistotu tím, že brání rozdílným výkladům v jednotlivých členských státech, čímž předchází právní roztržičnosti a dalším problémům, které v současnosti ovlivňují předávání trestních řízení.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ *EX POST*, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

- **Konzultace se zúčastněnými stranami**

Komise při přípravě návrhu vedla v letech 2021 a 2022 rozsáhlé konzultace. Konzultace se zaměřily na širokou škálu zúčastněných stran zastupujících občany, orgány veřejné správy, akademiky a další příslušné zájmové skupiny. Konzultace sestávaly ze i) zpětné vazby veřejnosti k výzvě k předložení faktických podkladů; ii) otevřené veřejné konzultace; iii) cílených konzultací s orgány členských států, agenturou Eurojust, Evropskou justiční sítí, Úřadem evropského veřejného žalobce, agenturou Europol a Agenturou Evropské unie pro základní práva; iv) setkání s odborníky z orgánů členských států a v) setkání s expertní skupinou Komise pro trestní právo.

Celkově panuje všeobecná shoda na tom, že EU by měla současné problémy s předáváním trestních řízení řešit přijetím nového legislativního nástroje. Opakovaně bylo zdůrazněno, že je zapotřebí účinnější přeshraniční postup a že příslušné orgány se v současném právním uspořádání potýkají s řadou problémů, které vyplývají z nedostatku jasných společných postupů, například s nedostatečnou komunikací, zbytečnými průtahy v postupech předávání, vysokými náklady na překlady písemností a neodůvodněnými žádostmi o předání.

Získaná zpětná vazba byla podkladem pro přípravu návrhu a doprovodného pracovního dokumentu útvarů Komise. Podrobné shrnutí výsledků konzultací Komise je uvedeno v pracovním dokumentu útvarů Komise.

³³ Nařízení Rady (EU) 2017/1939 ze dne 12. října 2017, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce (Úř. věst. L 283, 31.10.2017, s. 1).

- **Sběr a využití výsledků odborných konzultací**

Kromě výše uvedených konzultací se zúčastněnými stranami Komise shromáždila a využila odborné poznatky z dalších zdrojů.

Návrh vychází zejména ze zpráv agentury Eurojust a Evropské justiční sítě³⁴.

Návrh rovněž zohledňuje výsledky výzkumného projektu zaměřeného na předávání trestních řízení v EU³⁵, který byl spolufinancován Evropskou komisí z programu Spravedlnost.

- **Pracovní dokument útvarů Komise**

K návrhu je připojen pracovní dokument útvarů Komise³⁶, který obsahuje podrobný popis problému a stanoví cíle návrhu. Také analyzuje navrhované řešení z hlediska jeho účinnosti, účelnosti, základních práv a soudržnosti s ostatními nástroji přeshraniční justiční spolupráce EU.

U této iniciativy nebylo provedeno posouzení dopadů, zejména z důvodu nedostatku reálných možností a omezených dopadů na občany a podniky³⁷. Pracovní dokument útvarů Komise celkově dochází k závěru, že návrh by měl v různých směrech výrazně zvýšit účinnost předávání trestních řízení, neboť by měl: i) zvýšit bezpečnost díky schopnosti vyšetřovat a stíhat trestnou činnost a ukládat za ni tresty; ii) zkrátit průtahy v postupu předávání; iii) umožnit předávání trestních řízení v případech, kde k nim v současnosti nedochází; a iv) přinést větší právní jistotu.

Očekává se, že díky návrhu se zavedením uceleného postupu pro vydávání žádostí o předání trestního řízení a rozhodování o něm, zároveň se společným seznamem kritérií, taxativním seznamem důvodů pro odmítnutí a jasnými povinnostmi reagovat, zvýší počet úspěšně předaných trestních řízení. Komplexní právní rámec by poskytl větší právní jistotu všem zúčastněným stranám a snížil by míru roztržičnosti.

Předpokládá se, že dopad pro občany bude pozitivní. Společný právní rámec by v situaci, kdy by jednotlivé osoby byly účastníky trestního řízení jako podezřelí nebo jako oběti, přispěl k zajištění blízkosti řízení tak, že by se pokud možno konalo v členském státě jejich státní příslušnosti/bydliště. Ačkoli to nebude platit ve všech případech, neboť to bude záviset na okolnostech každého případu (např. více podezřelých osob či obětí z různých členských států), očekává se celkově pozitivní dopad pro tyto osoby.

Má se za to, že zavedení decentralizovaného informačního systému přinese efektivnější a účinnější komunikaci mezi orgány. Komunikace prostřednictvím tohoto elektronického nástroje má orgánům ušetřit čas a náklady. Decentralizovaný informační systém by umožnil zrychlit tok informací mezi jeho uživateli, zvýšil by bezpečnost vyměňovaných údajů a rovněž by zlepšil transparentnost. Lze také očekávat, že používání digitálního kanálu bude mít pozitivní dopad na životní prostředí díky nižšímu využívání papíru a poštovního materiálu. Kromě toho se předpokládá pozitivní vliv na zjednodušení a administrativní zátěž.

- **Základní práva**

U souběžných řízení probíhajících v různých členských státech v souvislosti se stejným trestným činem je nejen obtížné zajistit koordinaci a účinné stíhání, ale vzniká zde rovněž nepřiměřená zátěž pro zúčastněné osoby, které jsou vystaveny duplicitě řízení a čelí většímu

³⁴ Pozn. 11 výše.

³⁵ <https://www.eur.nl/en/esl/research/our-research/eu-and-nwo-funded-research-projects/transfer-criminal-proceedings>

³⁶ SWD(2023) 77.

³⁷ Jak je dále vysvětleno v pracovním dokumentu útvarů Komise.

počtu omezení svých práv a zájmů v důsledku různých příkazů k zatčení, prohlídek a výslechů prováděných ve dvou nebo více členských státech. Rovněž hrozí, že bude porušena základní zásada trestního práva, podle níž nesmí být osoba stíhána a trestána za stejný trestný čin dvakrát. Návrh má tím, že usnadní předávání trestních řízení mezi členskými státy, takovému porušování zabránit a zajistit, aby se řízení soustředilo do členského státu, který je pro trestní stíhání nejvhodnější. Rostoucí počet předběžných otázek předložených v posledních letech Soudnímu dvoru Evropské unie, které požadují vyjasnění výkladu zásady *ne bis in idem* podle práva EU, dokazuje, že k souběžným řízením, jež mohou vést k porušení této zásady, v praxi pravděpodobně dochází a často je obtížné je odhalit a řešit. To se odráží i v případech agentury Eurojust³⁸, v nichž se jako častá situace uvádí, že pokud se vnitrostátní orgány dozvědí o existenci souběžného řízení se stejným skutkovým stavem a proti téže osobě v jiném členském státě, je předání trestního řízení nezbytným řešením, které zabrání porušení zásady *ne bis in idem* a zajistí dodržení článku 50 Listiny a článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody.

Návrh obsahuje řadu záruk, jejichž účelem je zajistit dodržování základních práv osob, jichž se postup předání týká. Zásah soudního orgánu v případě žádosti o předání jak v dožadujícím, tak v dožádaném státě zajišťuje, že byla zkontrolována zákonnost opatření a že žádost nepřiměřeně nezasahuje do základních práv. Dožadující orgán je v konkrétní věci povinen zajistit, aby byla splněna kritéria pro předání trestního řízení. Kromě toho je třeba podezřelou nebo obviněnou osobu, jakož i oběti s bydlištěm v dožadujícím státě ohledně zamýšleného předání konzultovat a musí jim být poskytnuta možnost vyjádřit své stanovisko v jazyce, kterému rozumí. Podezřelé a obviněné osoby, jakož i oběti s bydlištěm v dožadujícím státě jsou informovány o rozhodnutí, kterým se žádost o předání trestního řízení přijímá či odmítá, jakož i o dostupných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přijetí předání. Výjimky se mohou vztahovat jak na povinnost konzultace, tak na povinnost poskytnout informace o přijatém rozhodnutí, pokud by to mohlo ohrozit důvěrnost vyšetřování. Návrh konkrétně stanoví právo podezřelých osob, obviněných osob a obětí na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí, kterým se žádost o předání trestního řízení přijímá. Přezkum justičním orgánem zde slouží jako další záruka. Existují také důvody pro odmítnutí na základě nedodržení zásady *ne bis in idem*, jakož i na základě imunit a výsad. Návrh jako obecnou záruku navíc výslovně uvádí, že jeho ustanovení by neměla být vykládána tak, že mění povinnost dodržovat základní práva a právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.

A konečně, jelikož návrh upravuje předávání trestních řízení, vztahují se na tato trestní řízení všechny procesní záruky trestního práva. To zahrnuje zvláště právo na spravedlivý proces a právo na obhajobu zakotvené v článku 6 Evropské úmluvy o lidských právech a v článcích 47 a 48 Listiny. Patří sem také příslušné právní předpisy na úrovni EU ohledně procesních práv podezřelých a obviněných osob v trestním řízení, konkrétně směrnice 2010/64/EU, 2012/13/EU, 2013/48/EU, (EU) 2016/343, (EU) 2016/800 a (EU) 2016/1919. Díky tomu, že tyto směrnice stanoví minimální standardy ochrany v rámci trestního řízení po celé EU, zvyšují důvěru v systémy trestního soudnictví všech členských států, což následně zajišťuje účinnější justiční spolupráci v atmosféře vzájemné důvěry.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Členským státům mohou vzniknout jednorázové náklady na přizpůsobení se novým pravidlům nařízení, zejména náklady plynoucí z nutnosti poskytnout vzdělávání o nových

³⁸ <https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/assets/eurojust-report-on-the-transfer-of-proceedings-in-the-eu.pdf>

pravidlech soudcům, státním zástupcům a dalším pracovníkům příslušných orgánů. Předpokládá se, že hlavní opakující se náklady budou představovat náklady na překlady spisové dokumentace. Nicméně se očekává, že tyto náklady budou do jisté míry vyváženy zvýšením efektivity a úsporami nákladů, které nařízení přinese.

Ustanovení návrhu týkající se elektronické komunikace prostřednictvím decentralizovaného informačního systému podle nařízení (EU) .../... [nařízení o digitalizaci]³⁹ by rovněž měla dopad na rozpočet EU. Tyto náklady, které by měl pokrýt rozpočet programu Spravedlnost, by byly nízké, protože decentralizovaný informační systém by nebylo nutné vyvíjet od začátku – místo toto by byl vyvíjen pro mnoho nástrojů EU pro justiční spolupráci v trestních věcech podle [nařízení o digitalizaci], přičemž pro postup předložený tímto návrhem by bylo třeba pouze malých úprav.

Členskými státy by rovněž vznikly určité náklady na instalaci a údržbu přístupových bodů decentralizovaného informačního systému umístěných na jejich území a na přizpůsobení jejich vnitrostátních informačních systémů tak, aby byly s přístupovými body interoperabilní. Jak však bylo uvedeno, většina těchto finančních investic by již byla provedena v souvislosti s digitalizací jiných nástrojů EU v oblasti justiční spolupráce v trestních věcech. Kromě toho by členské státy mohly žádat o granty na financování těchto nákladů v rámci příslušných finančních programů EU, zejména fondů politiky soudržnosti a programu Spravedlnost.

5. OSTATNÍ PRVKY

• Plány provádění a způsob monitorování, hodnocení a podávání zpráv

Nařízení je přímo použitelné ve všech členských státech, aniž by muselo být nejprve provedeno ve vnitrostátním právu. Návrh obsahuje odpovídající povinnosti týkající se monitorování, hodnocení a podávání zpráv.

Komise bude organizovat setkání odborníků z členských států, na nichž se budou projednávat problémy plynoucí z předávání trestních řízení. Důležitou roli v postupu předávání budou hrát agentura Eurojust a Evropská justiční síť. Tato fóra, jakož i další profesní síť, lze využít ke shromažďování zpětné vazby od odborníků z praxe (orgánů veřejné správy členských států) ohledně zkušeností a problémů s praktickým uplatňováním nařízení.

Komise do pěti let ode dne použitelnosti nařízení předloží zprávu Evropskému parlamentu a Radě. Zpráva bude vycházet mimo jiné z podkladů získaných od orgánů členských států a dalších příslušných zúčastněných stran.

• Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu

Návrh se skládá z pěti kapitol: i) obecná ustanovení; ii) předání trestního řízení; iii) účinky předání trestního řízení; iv) komunikační prostředky a v) závěrečná ustanovení.

KAPITOLA I: Obecná ustanovení

Článek 1 uvádí předmět návrhu. Návrh stanoví pravidla, podle nichž může členský stát na žádost jiného členského státu převzít trestní řízení. Návrh se vztahuje na všechny případy předávání trestního řízení v EU od okamžiku, kdy byla osoba identifikována jako podezřelý.

³⁹ Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o digitalizaci justiční spolupráce a přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních občanských, obchodních a trestních věcech a o změně některých aktů v oblasti justiční spolupráce (COM(2021) 759 final).

Článek 2 pro účely návrhu definuje pojmy „dožadující stát“, „dožádaný stát“, „dožadující orgán“, „dožádaný orgán“, „decentralizovaný informační systém“ a „oběť“.

Definice „dožadujícího“ a „dožádaného“ orgánu je třeba vykládat ve spojení s článkem 30, podle kterého jsou členské státy povinny oznámit příslušné dožadující a dožádané orgány Komisi.

Článek 3 stanoví příslušnost ve zvláštních případech. Dožádaný orgán může souhlasit s předáním trestního řízení pouze v případě, že je příslušný ke stíhání daného trestného činu. Toto ustanovení tedy v zájmu zvýšení účinnosti postupu předávání stanoví, že v situacích uvedených v tomto článku je dožádanému státu svěřena příslušnost ve věcech, k jejichž projednání by jinak příslušný nebyl. Projednávat trestné činy, pro něž se předání žádá, by měl být dožádaný stát příslušný vždy, když je tento členský stát považován za nejvhodnější k vedení trestního stíhání. Tuto příslušnost lze vykonávat pouze na základě žádosti o předání trestního řízení z jiného členského státu, který je ke stíhání daného trestného činu původně příslušný.

Cílem článku 4 je poskytnout orgánům dožadujícího státu, který je původně příslušný k zahájení trestního řízení, právní základ, podle něž mohou od trestního řízení upustit, přerušit jej nebo zastavit ve prospěch členského státu, u něž bylo shledáno, že je pro trestní stíhání vhodnější. Toto ustanovení je navrženo tak, aby pravidel tohoto nařízení mohly využít i členské státy, které mají právní systém založený na povinnosti stíhat trestné činy.

KAPITOLA 2: PŘEDÁNÍ TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

Tato kapitola stanoví kritéria a postup pro žádosti o předání trestního řízení a pro postup rozhodování o předání trestního řízení. Cílem těchto společných pravidel je předcházet zbytečným souběžným trestním řízením probíhajícím ve věci stejných skutečností a ve vztahu k téže osobě ve dvou či více členských státech, jakož i snížit počet případů, kdy je vedeno více řízení, a zabránit beztrestnosti v případech, kdy je odmítnuto předání osoby, na niž byl vydán evropský zatýkací rozkaz.

Článek 5 určuje kritéria žádosti o předání trestního řízení.

Toto nařízení se vztahuje na všechny trestné činy. Trestním řízením se rozumí všechny fáze trestního řízení, včetně přípravného řízení a řízení před soudem. Toto nařízení se nevztahuje na žádosti o předání správního řízení.

Toto nařízení neukládá povinnost požádat o předání trestního řízení. Pokud se dožadující orgán domnívá, že předání trestního řízení je nezbytné a vhodné a zejména že se uplatní jedno nebo více kritérií uvedených v čl. 5 odst. 2, může požádat jiný členský stát, který je pro stíhání daného trestného činu vhodnější, aby toto trestní řízení převzal. Seznam kritérií je demonstrativní. To, zda je žádost o předání trestního řízení odůvodněná, by mělo být důkladně posuzováno v každém jednotlivém případě, aby tak byl určen členský stát, který je ke stíhání daného trestného činu nejvhodnější, a každá žádost by měla být jasně odůvodněna.

Toto nařízení rovněž dává podezřelé či obviněné osobě nebo oběti možnost požádat příslušné orgány dožadujícího nebo dožádaného státu o zahájení postupu předání trestního řízení. Tyto žádosti však nezakládají povinnost dožadujícího ani dožádaného státu žádat o předání trestního řízení do dožádaného státu.

Článek 6 stanoví pravidla pro zohlednění práv a zájmů podezřelé nebo obviněné osoby při rozhodování o předání trestního řízení. Dožadující orgán je zejména povinen podezřelou nebo obviněnou osobu informovat o zamýšleném předání trestního řízení a dát jí možnost vyjádřit své stanovisko, pokud by tím nebyla narušena potřeba zajistit důvěrnost vyšetřování a jestliže nejde o situaci, kdy podezřelou nebo obviněnou osobu nelze nalézt ani přes přiměřené úsilí vynaložené dožadujícím orgánem. Toto stanovisko by měl dožadující orgán při rozhodování o předání řádně zvážit.

Článek 7 stanoví pravidla pro zohlednění práv a zájmů oběti při rozhodování o předání trestního řízení. Zvláště v případě, že má oběť v dožadujícím státě bydliště, je dožadující orgán povinen oběť informovat o zamýšleném předání trestního řízení a dát jí možnost vyjádřit své stanovisko, pokud by tím nebyla narušena potřeba zajistit důvěrnost vyšetřování. Toto stanovisko by měl dožadující orgán při rozhodování o předání řádně zvážit.

Článek 8 stanoví, že v dožádaném státě by měla být zaručena možnost podat opravný prostředek proti rozhodnutí, kterým se předání trestního řízení přijímá.

Článek 9 upravuje postup podání žádosti o předání trestního řízení. Žádost o předání trestního řízení je nutné podat prostřednictvím vyplněného standardního osvědčení uvedeného v příloze návrhu. Tento článek rovněž stanoví požadavky na překlad žádosti a všech dalších písemných informací přiložených k žádosti. Návrh stanoví přímé doručování žádosti mezi dožadujícími a dožádanými orgány, ale také umožňuje pomoc ústředních orgánů.

Článek 10 vyžaduje, aby dožadující orgán bez zbytečného odkladu informoval dožádaný orgán o všech procesních úkonech nebo opatřeních, které mají vliv na trestní řízení a které byly v dožadujícím státě provedeny po zaslání žádosti.

Článek 11 poskytuje dožadujícímu orgánu možnost svou žádost o předání trestního řízení stáhnout, a to kdykoli před obdržetím rozhodnutí dožádaného orgánu, kterým předání přijímá.

Článek 12 stanoví, že dožádaný orgán musí rozhodnout, zda předání trestního řízení přijímá, a pokud rozhodl o přijetí předání trestního řízení, musí podniknout nezbytná opatření v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy. Dožádaný orgán má i nadále možnost rozhodovat, jaké kroky podnikne v souvislosti s trestným činem, který je důvodem žádosti. Žádné ustanovení tohoto nařízení by nemělo být vykládáno tak, že zasahuje do diskreční pravomoci v oblasti stíhání stanovené vnitrostátními právními předpisy, a ani neobsahuje povinnost vést trestní stíhání ve věci, která byla předána. Toto nařízení také ukládá dožadujícímu orgánu povinnost zaslat dožádanému orgánu nezbytné dokumenty ze spisu ve věci, jakmile dožádaný orgán předání trestního řízení přijme, ale ponechává na dožadujícím a dožádaném orgánu, aby mezi sebou provedly konzultace a dohodly se, které dokumenty by měly být zaslány a přeloženy.

Článek 13 uvádí taxativní výčet důvodů pro odmítnutí předání trestního řízení, a to jak závazných, tak nezávazných. Závazné důvody pro odmítnutí se týkají situací, kdy by stíhání skutečností, na nichž se zakládá trestní řízení, jež je předmětem předání, nebylo v dožádaném státě možné, například pokud jednání, pro které se o předání žádá, není v dožádaném státě považováno za trestný čin. Nezávazné důvody pro odmítnutí zahrnují další situace, které mohou být překážkou převzetí trestního řízení. Zejména dožádanému orgánu dávají prostor odmítnout předání trestního řízení, které podle jeho názoru není v zájmu účinného a řádného výkonu spravedlnosti.

Článek 14 pro zajištění účinných přeshraničních postupů určuje lhůtu, v níž je třeba rozhodnout, zda se předání přijímá. Určuje také stavění lhůty v případě, že je třeba požádat o zbavení výsady nebo imunity.

Článek 15 vybízí dožadující a dožádané orgány k neprodleným vzájemným konzultacím, jejichž cílem je zajistit účinné uplatňování tohoto nařízení.

Článek 16 stanoví, že dožadující i dožádaný orgán mohou v kterékoli fázi postupu požádat o pomoc agenturu Eurojust nebo Evropskou justiční síť.

Článek 17 uvádí, že každý členský stát nese své vlastní náklady na předání trestního řízení, avšak dožadující orgán může v určitých případech předložit dožádanému orgánu návrh na rozdělení nákladů.

Článek 18 umožňuje určit ústřední orgány pro účely správní pomoci. Pokud si členský stát přeje tuto možnost využít, je v souladu s článkem 30 povinen oznámit určený ústřední orgán Komisi.

KAPITOLA 3: ÚČINKY PŘEDÁNÍ TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

Tato kapitola stanoví účinky předání trestního řízení.

Článek 19 uvádí, že předané trestní řízení musí být v dožadujícím státě přerušeno nebo zastaveno, jakmile je obdržena informace potvrzující, že dožádaný orgán toto trestní řízení přebírá. Dožadující orgán může v trestním řízení pokračovat nebo je obnovit pouze v případě, že dožádaný orgán rozhodne o jeho zastavení, pokud tímto rozhodnutím neporušuje zásadu *ne bis in idem*. Možnost oběti podat návrh na zahájení trestního řízení v dožadujícím státě nebo žádat o jeho obnovu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu zůstává nedotčena, není-li tím porušena zásada *ne bis in idem*.

Článek 20 stanoví, že na trestní řízení se po jeho předání použijí vnitrostátní právní předpisy a postupy dožádaného státu. Jakýkoli úkon, vyšetřovací opatření nebo důkaz získaný v dožadujícím státě pro účely daného trestního řízení by měl mít v dožádaném státě stejnou platnost, jako kdyby byl platně proveden jeho orgány, ledaže by to bylo v rozporu se základními právními zásadami dožádaného státu. Pokud bylo trestní řízení předáno, měl by dožádaný stát při stanovení trestu za daný trestný čin použít své vnitrostátní právní předpisy. Pokud byl trestný čin spáchán na území dožadujícího státu, mohou dožádané orgány při stanovení trestu přihlídnout k maximální výši trestní sankce předpokládané právem dožadujícího státu, je-li to ve prospěch obviněné osoby a v souladu s právem dožádaného státu. Účelem tohoto ustanovení je zabránit situacím, kdy by v důsledku předání trestního řízení dožádaný stát uložil vyšší trest, než je maximální trest stanovený za stejný trestný čin v dožadujícím státě. Cílem je zajistit dodržování zásady právní jistoty a předvídatelnosti rozhodného práva pro dotčené podezřelé nebo obviněné osoby.

Článek 21 ukládá dožádanému orgánu povinnost informovat dožadující orgán o každém rozhodnutí vydaném na konci trestního řízení.

KAPITOLA 4: KOMUNIKAČNÍ PROSTŘEDKY

Tato kapitola obsahuje ustanovení o prostředcích elektronické komunikace mezi dožadujícími a dožádanými orgány, jakož i s ústředními orgány a agenturou Eurojust, prostřednictvím decentralizovaného informačního systému.

KAPITOLA 5: ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Tato kapitola obsahuje ustanovení o statistice, podávání zpráv, přijímání aktů v přenesené pravomoci v případě potřeby změnit osvědčení uvedené v příloze tohoto návrhu, oznámeních členských států a vztahu návrhu k mezinárodním dohodám a ujednáním, jakož i přechodná ustanovení o komunikačních prostředcích mezi orgány do doby, než se povinnost využívat decentralizovaný informační systém stane uplatnitelnou.

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o předávání řízení v trestních věcech

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 82 odst. 1 písm. b) a d) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru⁴⁰,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Unie si vytyčila cíl udržovat a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva.
- (2) Haagský program pro posílení svobody, bezpečnosti a práva v Evropské unii⁴¹ požaduje, aby členské státy zvážily možnosti soustředit trestní stíhání v přeshraničních mnohostranných záležitostech do jednoho členského státu, aby byla zvýšena účinnost trestního stíhání při současném zaručení řádného výkonu spravedlnosti.
- (3) V programu opatření k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí v trestních věcech⁴² se vyzývá k zavedení nástroje umožňujícího předávání trestních řízení do jiných členských států.
- (4) Je třeba dalšího rozvoje justiční spolupráce mezi členskými státy, aby se zlepšila účinnost a řádný výkon trestního soudnictví ve společném prostoru svobody, bezpečnosti a práva a aby bylo zajištěno, že trestný čin bude vyšetřovat nebo stíhat členský stát, který je k tomu nejvhodnější. Společná pravidla pro členské státy týkající se předávání trestních řízení by mohla zejména pomoci předcházet zbytečným souběžným trestním řízením vedeným v různých členských státech ve věci stejných skutečností a ve vztahu k téže osobě, která by mohla způsobit porušení zásady *ne bis in idem*. Tato pravidla by rovněž mohla snížit počet případů, kdy je ve věci stejných skutečností nebo ve vztahu k téže osobě vedeno více trestních řízení v různých členských státech. Jejich cílem je také zajistit, že k předání trestního řízení může dojít v případě, kdy je odloženo nebo odmítnuto předání osoby k trestnímu stíhání na základě evropského zatýkacího rozkazu⁴³, například kvůli skutečnosti, že v daném druhém členském státě probíhá souběžné trestní řízení pro stejný trestný čin, aby se umožnilo trestní stíhání osoby a tím zabránilo beztrestnosti.

⁴⁰ Úř. věst. C , , s. .

⁴¹ Úř. věst. C 53, 3.3.2005, s. 1.

⁴² Úř. věst. C 12, 15.1.2001, s. 10.

⁴³ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1).

- (5) Společná pravidla pro předávání trestních řízení jsou nezbytná také k účinnému boji proti přeshraniční trestné činnosti. To je důležité zejména u trestných činů páchaných organizovanými zločineckými skupinami, jako je obchod s drogami, převaděčství migrantů, obchodování s lidmi, nedovolené obchodování se zbraněmi, trestné činy proti životnímu prostředí, kyberkriminalita nebo praní peněz. Trestní stíhání organizovaných zločineckých skupin vyvíjejících činnost v několika členských státech může pro orgány, které se jimi zabývají, představovat velké obtíže. Předávání trestních řízení je důležitý nástroj, který by posílil boj proti organizovaným zločineckým skupinám, jež vyvíjejí činnost v členských státech napříč EU.
- (6) Aby byla zajištěna účinná spolupráce mezi dožadujícími a dožádanými orgány ve vztahu k předávání trestních řízení, měla by tyto pravidla být stanovena v právně závazném a přímo použitelném aktu Unie.
- (7) Toto nařízení by se mělo vztahovat na všechny žádosti vydané v rámci trestního řízení. Trestní řízení je autonomním pojmem práva Unie, který vykládá Soudní dvůr Evropské unie bez ohledu na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, přičemž toto řízení začíná okamžikem, kdy je osoba příslušným orgánem členského státu informována, že je podezřelá nebo obviněná ze spáchání trestného činu, a trvá až do skončení daného řízení, čímž se rozumí konečné rozhodnutí v otázce, zda podezřelá nebo obviněná osoba daný trestný čin spáchala, včetně případného uložení trestu a rozhodnutí o všech opravných prostředcích.
- (8) Rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV⁴⁴ má za cíl předcházet situacím, kdy jsou proti téže osobě vedena v různých členských státech souběžná trestní řízení ve věci stejných skutečností, což by mohlo vést k pravomocnému rozhodnutí v těchto řízeních ve dvou nebo více členských státech. Zavádí proto postup přímých konzultací mezi příslušnými orgány členských států s cílem dosáhnout konsenzu o účinném řešení, které má zabránit nepříznivým následkům způsobeným souběžnými řízeními a zamezit plýtvání časem a zdroji dotčených příslušných orgánů. Pokud se příslušné orgány dotčených členských států na základě konzultací podle uvedeného rámcového rozhodnutí rozhodnou soustředit řízení do jednoho členského státu pomocí předání trestního řízení, mělo by se k tomuto předání použít tohoto nařízení.
- (9) Další právní předpisy v oblasti trestních věcí, zejména ty, které se týkají konkrétních druhů trestné činnosti, jako je směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541⁴⁵, rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV⁴⁶ a rámcové rozhodnutí Rady 2008/841/SVV⁴⁷, obsahují ustanovení uvádějící faktory, které je třeba zohlednit za účelem soustředění řízení do jednoho členského státu v případě, že účinné trestní stíhání na základě stejných skutečností může vést více členských států. Pokud se příslušné orgány dotčených členských států na základě spolupráce podle těchto právních aktů rozhodnou soustředit trestní řízení do jednoho členského státu prostřednictvím předání trestního řízení, mělo by se k tomuto předání použít tohoto nařízení.

⁴⁴ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení (Úř. věst. L 328, 15.12.2009, s. 42).

⁴⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541 ze dne 15. března 2017 o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV a mění rozhodnutí Rady 2005/671/SVV (Úř. věst. L 88, 31.3.2017, s. 6).

⁴⁶ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu (Úř. věst. L 164, 22.6.2002, s. 3).

⁴⁷ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/841/SVV ze dne 24. října 2008 o boji proti organizované trestné činnosti (Úř. věst. L 300, 11.11.2008, s. 42).

- (10) K uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech bylo za účelem výkonu trestů v jiných členských státech přijato několik právních aktů Unie, konkrétně rámcová rozhodnutí Rady 2005/214/SVV⁴⁸, 2008/909/SVV⁴⁹ a 2008/947/SVV⁵⁰. Toto nařízení by mělo doplnit ustanovení uvedených rámcových rozhodnutí a mělo by být vykládáno tak, že nemá vliv na jejich uplatňování.
- (11) Tímto nařízením není dotčena výměna informací z vlastního podnětu upravená jinými akty práva Unie.
- (12) Toto nařízení se nevztahuje na rozhodnutí o předání, sloučení nebo rozdělení věcí, nad nimiž vykonává pravomoc Úřad evropského veřejného žalobce v souladu s nařízením Rady (EU) 2017/1939⁵¹.
- (13) Členské státy by pro účely tohoto nařízení měly určit příslušné orgány, a to způsobem, který podporuje zásadu přímého kontaktu mezi těmito orgány.
- (14) Členské státy by pro účely správního doručování a přijímání žádostí o předání trestního řízení, jakož i pro ostatní úřední korespondenci související s těmito žádostmi mohly určit jeden nebo více ústředních orgánů, je-li to nezbytné z důvodu struktury jejich vnitřního právního systému. Tyto ústřední orgány by mohly také poskytovat správní podporu a plnit koordinační a asistenční úlohu, a tím usnadňovat a podporovat přijímání žádostí o předání trestního řízení.
- (15) Některé právní akty Unie již od členských států vyžadují, aby přijaly nezbytná opatření k založení příslušnosti ke konkrétním trestným činům, jako jsou činy související s teroristickými činnostmi⁵² nebo paděláním eura⁵³, v případech, kdy je odmítnuto předání osoby.
- (16) Toto nařízení stanoví příslušnost pro zvláštní případy, aby bylo zajištěno, že v trestním řízení, které má být předáno v souladu s tímto nařízením, bude dožádaný stát vždy, když to budou vyžadovat zájmy účinného a řádného výkonu spravedlnosti, moci vykonávat příslušnost pro trestné činy, na které se vztahuje právo dožadujícího státu. Dožádaný stát by měl být vždy příslušný rozhodovat o trestných činech, v jejichž případě se o předání žádá, je-li tento členský stát považován za nejvhodnější k trestnímu stíhání.
- (17) Tato příslušnost by měla být založena v situacích, kdy dožádaný stát odmítne předání podezřelé nebo obviněné osoby, na niž byl vydán evropský zatýkácí rozkaz a která se nachází v dožádaném státě a současně je občanem daného státu nebo v něm má bydliště, pokud se toto odmítnutí zakládá na konkrétních důvodech uvedených v tomto

⁴⁸ Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut (Úř. věst. L 76, 22.3.2005, s. 16).

⁴⁹ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. L 327, 5.12.2008, s. 27).

⁵⁰ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty (Úř. věst. L 337, 16.12.2008, s. 102).

⁵¹ Nařízení Rady (EU) 2017/1939 ze dne 12. října 2017, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce (Úř. věst. L 283, 31.10.2017, s. 1).

⁵² Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541 ze dne 15. března 2017 o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV a mění rozhodnutí Rady 2005/671/SVV (Úř. věst. L 88, 31.3.2017, s. 6).

⁵³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/62/EU ze dne 15. května 2014 o trestněprávní ochraně eura a jiných měn proti paděláním, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2000/383/SVV (Úř. věst. L 151, 21.5.2014, s. 1).

nařízení. Dožádaný stát by rovněž měl být příslušný v případě, že trestný čin vyvolává důsledky nebo působí škodu převážně v dožádaném státě. Škoda by měla být zohledněna vždy, když podle práva dožádaného státu představuje jeden ze znaků trestného činu. Dožádaný stát by měl být příslušný také v případě, že trestní řízení již v tomto státě probíhá proti téže podezřelé nebo obviněné osobě ve vztahu k jiným skutečnostem, takže veškerá trestná činnost této osoby by mohla být projednávána v jednom trestním řízení, nebo v případě, že v tomto státě probíhá trestní řízení ve věci stejných nebo souvisejících skutečností proti jiným osobám, což může být zvláště relevantní pro soustředění vyšetřování a stíhání zločinecké organizace do jednoho členského státu. Podezřelá nebo obviněná osoba v trestním řízení, jehož předání probíhá, by v obou případech měla být občanem dožádaného státu nebo by v něm měla mít bydliště.

- (18) Aby byl splněn účel tohoto nařízení a předcházelo se kompetenčním sporům, se zvláštním ohledem na členské státy, jejichž právní systém – nebo stíhání určitých trestných činů – se zakládá na povinnosti stíhat trestné činy, by se dožadující stát, pokud žádá o předání trestního řízení, měl vzdát své příslušnosti k trestnímu stíhání dotčené osoby pro trestný čin, kvůli kterému o předání usiluje. Z těchto důvodů by příslušné orgány dožadujícího státu měly mít možnost zastavit trestní řízení, které u nich bylo zahájeno, ve prospěch členského státu, jež je považován za vhodnější k trestnímu stíhání, a to i v případech, kdy by podle vnitrostátních právních předpisů měly povinnost trestní stíhání vést. Tímto vzdáním se příslušnosti by neměla být dotčena ustanovení o účincích předání trestního řízení v dožadujícím státě uvedená v tomto nařízení.
- (19) Toto nařízení dodržuje základní práva a ctí zásady uznané v Listině základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.
- (20) Tímto nařízením nejsou dotčena procesní práva zakotvená v právních předpisech Unie, jako jsou Listina a směrnice o procesních právech 2010/64/EU⁵⁴, 2012/13/EU⁵⁵, 2013/48/EU⁵⁶, (EU) 2016/343⁵⁷, (EU) 2016/800⁵⁸ a (EU) 2016/1919⁵⁹.
- (21) Členské státy by měly zajistit, aby při uplatňování tohoto nařízení byly zohledněny potřeby zranitelných osob. Podle doporučení Komise 2013/C 378/02⁶⁰ by se zranitelnými podezřelými nebo obviněnými osobami měly rozumět všechny podezřelé

⁵⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení (Úř. věst. L 280, 26.10.2010, s. 1).

⁵⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1).

⁵⁶ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody (Úř. věst. L 294, 6.11.2013, s. 1).

⁵⁷ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (Úř. věst. L 65, 11.3.2016, s. 1).

⁵⁸ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/800 ze dne 11. května 2016 o procesních zárukách pro děti, které jsou podezřelými nebo obviněnými osobami v trestním řízení (Úř. věst. L 132, 21.5.2016, s. 1).

⁵⁹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1919 ze dne 26. října 2016 o právní pomoci pro podezřelé a obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkacího rozkazu (Úř. věst. L 297, 4.11.2016, s. 1).

⁶⁰ Doporučení Komise ze dne 27. listopadu 2013 o procesních zárukách pro zranitelné osoby podezřelé nebo obviněné v trestním řízení, 2013/C 378/02 (Úř. věst. C 378, 24.12.2013, s. 8).

nebo obviněné osoby, které nejsou schopny pochopit trestní řízení nebo se jej účinně účastnit z důvodu svého věku, duševního nebo tělesného stavu či jakéhokoli případného zdravotního postižení.

- (22) Podobně by členské státy měly zajistit, aby při uplatňování tohoto nařízení byla zohledněna procesní práva podezřelých a obviněných osob ve vazbě v souladu s doporučením Komise C(2022) 8987 final⁶¹.
- (23) Toto nařízení by nemělo ukládat jakoukoli povinnost žádat o předání trestního řízení. Při posuzování, zda by měla být vydána žádost o předání trestního řízení, by měl dožadující orgán zkoumat, zda je toto předání nezbytné a přiměřené. Toto posouzení by mělo být prováděno pro každou věc zvlášť, aby bylo možné určit členský stát, který je ke stíhání daného trestného činu nejvhodnější.
- (24) Při posuzování, zda je žádost o předání trestního řízení odůvodněná, by měl dožadující orgán vzít v úvahu několik kritérií, jejichž prioritou a důležitostí by se měla zakládat na skutečnostech a skutkové podstatě každé jednotlivé věci. Všechny relevantní faktory by měly být zvažovány z hlediska nejlepšího zájmu spravedlnosti. Například pokud byl trestný čin spáchán zcela nebo částečně na území dožádaného státu nebo k převážné části následků či škod způsobených trestným činem došlo na území dožádaného státu, lze tento stát považovat za vhodnější k trestnímu stíhání, neboť důkazy, které je třeba shromáždit, jako jsou výpovědi svědků a obětí nebo znalecké posudky, jsou v dožádaném státě, a bude tedy jednodušší je shromáždit, pokud by trestní řízení bylo předáno. Dále by se usnadnilo zahájení navazujícího řízení o náhradu škody v dožádaném státě, pokud by řízení stanovilo trestní odpovědnost, které je podkladem navazujícího řízení, také probíhalo v témže členském státě. Podobně, nachází-li se většina důkazů v dožádaném státě, by předání trestního řízení mohlo usnadnit jejich shromažďování a následnou dostupnost důkazů shromážděných v souladu s právem dožádaného státu.
- (25) V případě, že podezřelá nebo obviněná osoba je občanem dožádaného státu nebo v něm má bydliště, by předání trestního řízení mohlo být odůvodněné za účelem zajištění práva podezřelé nebo obviněné osoby být přítomna u soudu v souladu se směrnicí (EU) 2016/343. Podobně, je-li většina obětí občany dožádaného státu nebo v něm mají bydliště, může být předání odůvodněné, aby byla obětem umožněna snadná účast v trestním řízení, a kvůli účinnému provedení jejich výslechu jako svědků během řízení. V případech, kdy bylo předání podezřelé nebo obviněné osoby, na niž byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, v dožádaném státě odmítnuto z důvodů uvedených v tomto nařízení, může být předání odůvodněné také tehdy, pokud se daná osoba nachází v dožádaném státě, ačkoli není občanem tohoto státu ani v něm nemá bydliště.
- (26) Záleží na dožadujícím orgánu, aby na základě jemu předložených podkladů posoudil, zda existují rozumné důvody domnívat se, že podezřelá osoba, obviněná osoba nebo oběť má v dožádaném státě bydliště. Pokud jsou k dispozici pouze omezené informace, může být toto posouzení také předmětem konzultací mezi dožadujícím a dožádaným orgánem. Relevantní mohou být rozmanité objektivní okolnosti, které mohou napovídat, že dotčená osoba má v konkrétním členském státě obvyklý střed svého zájmu nebo tak hodlá učinit. Rozumné důvody domnívat se, že osoba má v dožádaném státě bydliště, by mohly existovat zejména tehdy, pokud je registrována jako osoba mající bydliště v dožádaném státě, jestliže má občanský průkaz, povolení

⁶¹ Doporučení Komise C(2022) 8987 final ze dne 8. prosince 2022 o procesních právech podezřelých a obviněných osob ve vazbě a materiálních podmínkách ve věznicích.

k pobytu nebo je registrována v úředním rejstříku pobytu. Jestliže daná osoba v dožádaném státě registrována není, jejímu bydlišti zde může napovídat skutečnost, že projevila úmysl se v tomto členském státě usadit nebo si v důsledku stálého pobytu po určitou dobu vytvořila k tomuto členskému státu pouto, které je srovnatelné s poutem vzniklým v důsledku zřízení úředního bydliště v daném členském státě. Pro určení, zda v konkrétní situaci existuje dostatečné pouto mezi dotčenou osobou a dožádaným státem, z níž plynou rozumné důvody domnívat se, že dotčená osoba má v daném státě bydliště, je nutné zohlednit různé objektivní faktory charakterizující situaci této osoby, mezi něž patří zejména délka, povaha a podmínky její přítomnosti v dožádaném státě nebo rodinné či ekonomické vazby, které má daná osoba k dožádanému státu. Pro určení toho, že existují rozumné důvody domnívat se, že dotčená osoba má v dožádaném státě bydliště, může být relevantní registrované vozidlo, registrace telefonního čísla, bankovní účet, skutečnost nepřetržitého pobytu dané osoby v dožádaném státě nebo další objektivní faktory. Krátká návštěva, pobyt na dovolené, včetně pobytu v rekreačním domě, nebo podobný pobyt v dožádaném státě bez další podstatné vazby by neměl být dostačující ke stanovení bydliště v daném členském státě. Na druhou stranu by se nepřetržitý pobyt v délce alespoň tří měsíců měl ve většině případů považovat za dostatečný ke stanovení toho, že daná osoba má v příslušném státě bydliště.

- (27) Předání trestního řízení může být odůvodněné také tehdy, pokud v dožádaném státě probíhá trestní řízení proti dané podezřelé nebo obviněné osobě ohledně stejných či jiných skutečností nebo trestní řízení ohledně stejných nebo souvisejících skutečností vůči jiným osobám, např. ve věcech trestního stíhání přeshraničních zločinných společení, v nichž mohou být různé spoluobviněné osoby trestně stíhány v různých členských státech. Jestliže je navíc podezřelá nebo obviněná osoba v dožádaném státě ve výkonu trestu zahrnujícího odnětí svobody pro jiný trestný čin nebo do něj má nastoupit, předání trestního řízení může být odůvodněné, aby bylo zajištěno právo odsouzené osoby být přítomna při soudním řízení, o jehož předání se žádá, zatímco je ve výkonu trestu v dožádaném státě. Dožadující orgány by kromě toho měly řádně zvážit, zda by předání trestního řízení mohlo přispět k cíli sociální rehabilitace dotčené osoby v případě, že trest bude vykonáván v dožádaném státě: za tímto účelem by měl být zohledněn vztah dané osoby k dožádanému státu, ať už jej považuje za místo rodinných, jazykových, kulturních, sociálních či ekonomických a jakýchkoli jiných vazeb k dožádanému státu.
- (28) Pokud dožadující orgán žádá o předání trestního řízení, měl by před tím, než bude zvažovat předání trestního řízení pouze z důvodu, že většina důkazů se nachází v dožádaném státě, vzít v potaz možnosti získání důkazů z jiných členských států prostřednictvím stávajících nástrojů vzájemného uznávání soudních rozhodnutí, například směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU⁶², a případně vzájemné právní pomoci.
- (29) Podezřelé nebo obviněné osoby nebo oběti by měly mít možnost žádat, aby trestní řízení, které se jich týká, bylo předáno do jiného členského státu. Tyto žádosti by však neměly dožadujícímu ani dožádanému orgánu ukládat jakoukoli povinnost žádat o předání trestního řízení nebo toto řízení předat. Dozvědí-li se tyto orgány na základě žádosti o předání, kterou podala podezřelá nebo obviněná osoba nebo oběť či jejich jménem právní zástupce, o souběžném trestním řízení, jsou povinny provést vzájemnou konzultaci podle rámcového rozhodnutí 2009/948/SVV.

⁶² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. L 130, 1.5.2014, s. 1).

- (30) Dožadující orgán by podezřelou nebo obviněnou osobu měl co nejdříve informovat o zamýšleném předání a měl by této osobě poskytnout možnost vyjádřit ústně či písemně své stanovisko, a to v souladu s použitelnými vnitrostátními předpisy, aby orgány před podáním žádosti o předání mohly zohlednit její oprávněné zájmy. Při posuzování oprávněného zájmu podezřelé nebo obviněné osoby být informována o zamýšleném předání by dožadující orgán měl zohlednit potřebu zajistit důvěrnost vyšetřování a riziko, že trestní řízení proti této osobě bude ohroženo, např. vždy, když je to nezbytné pro zaručení důležitého veřejného zájmu, například v případech, kdy by tato informace mohla ohrozit probíhající skrytá vyšetřování nebo vážně poškodit národní bezpečnost členského státu, v němž je trestní řízení zahájeno. Pokud dožadující orgán ani přes přiměřené úsilí nedokáže zjistit, kde se podezřelá nebo obviněná osoba nachází, povinnost informovat danou osobu by měla platit od okamžiku, kdy se tyto okolnosti změň.
- (31) Při uplatňování tohoto nařízení by měla být zohledňována práva obětí stanovená ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU⁶³. Toto nařízení by nemělo být vykládáno tak, že členským státům brání přiznat obětem ve vnitrostátních právních předpisech širší práva, než jaká stanoví právo Unie.
- (32) Při rozhodování o předání trestního řízení by dožadující orgán měl řádně zohlednit oprávněné zájmy obětí včetně jejich ochrany a posoudit, zda by předání trestního řízení mohlo oběť poškodit v účinném výkonu jejich práv v dotčeném trestním řízení. To zahrnuje například možnost obětí svědčit v soudním řízení v dožádaném státě, pokud nejde o členský stát, v němž mají bydliště, a opatření, která k tomu mají k dispozici. Dále je třeba brát zřetel na možnost obětí získat a poskytnout důkazy, například od svědků nebo znalců, aby se mohly domáhat odškodnění nebo využít programů na ochranu svědků v dožádaném státě. Práva obětí na odškodnění by předáním trestního řízení neměla být dotčena. Tímto nařízením nemají být dotčena pravidla pro odškodnění a vrácení majetku obětem v rámci vnitrostátních řízení.
- (33) Kdykoli nastane potřeba zajistit, aby ochrana poskytovaná oběti v dožadujícím státě pokračovala i v dožádaném státě, měly by příslušné orgány dožadujícího státu zvážit vydání evropského ochranného příkazu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 606/2013⁶⁴ nebo směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU⁶⁵.
- (34) Dožádaný stát by měl podezřelým a obviněným osobám, jakož i obětem zajistit přístup k účinným opravným prostředkům proti rozhodnutí, kterým se předání trestního řízení přijímá, podle článku 47 Listiny a postupů použitelných podle vnitrostátních právních předpisů, a to vždy, když má použití tohoto nařízení nepříznivý vliv na jejich práva.
- (35) Řádné uplatňování tohoto nařízení předpokládá komunikaci mezi dotčenými dožadujícími a dožádanými orgány, jež by měly být podporovány v tom, aby kdykoli je to vhodné k usnadnění bezproblémového a účinného uplatňování tohoto nařízení, vedly vzájemné konzultace, a to přímo nebo případně prostřednictvím Agentury Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust).

⁶³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV (Úř. věst. L 315, 14.11.2012, s. 57).

⁶⁴ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 606/2013 ze dne 12. června 2013 o vzájemném uznávání ochranných opatření v občanských věcech (Úř. věst. L 181, 29.6.2013, s. 4).

⁶⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu (Úř. věst. L 338, 21.12.2011, s. 2).

- (36) Dožadující orgán by měl konzultovat dožádaný orgán před podáním žádosti o předání trestního řízení, je-li to nezbytné, zvláště s cílem určit, zda by předání trestního řízení bylo v zájmu účinného a řádného výkonu spravedlnosti, jakož i v případě, kdy je pravděpodobné, že dožádaný orgán uplatní některý z důvodů pro odmítnutí stanovených tímto nařízením.
- (37) Pokud dožadující orgán posílá žádost o předání trestního řízení, měl by poskytnout přesné a jasné informace o okolnostech a podmínkách, které jsou podkladem žádosti, jakož i veškerou další podpůrnou dokumentaci, aby tak dožádanému orgánu umožnil přijmout informované rozhodnutí o předání trestního řízení.
- (38) Dokud dožádaný orgán nepřijme rozhodnutí, kterým předání trestního řízení přijímá, měl by mít dožadující orgán možnost žádost stáhnout, například v případě, že se dozví o dalších faktorech, kvůli nimž se předání již nejeví jako odůvodněné.
- (39) Dožádaný orgán by měl dožadující orgán informovat o svém odůvodněném rozhodnutí ohledně přijetí předání trestního řízení, a to bez odkladu, nejpozději 60 dnů od obdržení žádosti o předání trestního řízení. V konkrétních případech, kdy dodržení této lhůty není pro dožádaný orgán proveditelné, například pokud má za to, že jsou nezbytné další informace, lze lhůtu prodloužit pouze o dalších 30 dnů, aby se tak zabránilo přílišným prodávám.
- (40) Předání trestního řízení by nemělo být odmítnuto z jiných důvodů než těch, které jsou stanoveny v tomto nařízením. Aby bylo možné přijmout předání trestního řízení, v dožádaném státě by měla existovat možnost trestně stíhat skutečnosti, jež jsou podkladem trestního řízení, které je předmětem předání. Dožádaný orgán by předání trestního řízení neměl přijmout, pokud jednání, pro které se předání žádá, v dožádaném státě nepředstavuje trestný čin nebo pokud dožádaný stát není ke stíhání daného trestného činu příslušný, ledaže vykonává příslušnost stanovenou tímto nařízením. Dále by předání trestního řízení nemělo být přijato, pokud v dožádaném státě existují jiné překážky trestního stíhání. Dožádaný orgán by rovněž měl mít možnost odmítnout předání trestního řízení, jestliže podezřelá nebo obviněná osoba požívá imunity nebo výsady v souladu s právem dožádaného státu, např. ve vztahu k určitým kategoriím osob (jako jsou diplomati) nebo u zvláště chráněných vztahů (jako je povinnost mlčenlivosti mezi advokátem a klientem), nebo pokud se dožádaný orgán domnívá, že toto předání neodůvodňují zájmy účinného a řádného výkonu spravedlnosti, například proto, že není splněno žádné kritérium pro žádost o předání trestního řízení, nebo protože osvědčení k žádosti o předání není úplné či jej dožadující orgán vyplnil nesprávně, čímž dožádanému orgánu neumožnil mít k posouzení žádosti o předání trestního řízení nezbytné informace.
- (41) Zásada *ne bis in idem*, jak je stanovena v člancích 54 až 58 Úmluvy k provedení Schengenské dohody⁶⁶ a v článku 50 Listiny a jak uvádí její výklad provedený Soudním dvorem Evropské unie, je základní zásadou trestního práva, podle níž by obžalovaný neměl být znovu stíhán nebo potrestán v trestním řízení pro trestný čin, za který již byl konečným trestním rozsudkem osvobozen nebo odsouzen. Dožádaný orgán by proto měl předání trestního řízení odmítnout, pokud by jeho převzetí bylo v rozporu s uvedenou zásadou.

⁶⁶ Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. L 239, 22.9.2000, s. 19).

- (42) Před rozhodnutím o odmítnutí žádosti o předání trestního řízení na základě jakéhokoli důvodu k odmítnutí by dožádaný orgán měl konzultovat dožadující orgán, aby získal všechny nezbytné dodatečné informace.
- (43) Přijetí předání trestního řízení dožádaným orgánem by mělo vést k přerušení nebo zastavení trestního řízení v dožadujícím státě, aby se zabránilo zdvojení opatření v dožadujícím a dožádaném státě. Tím by neměla být dotčena vyšetřování nebo jiná procesní opatření, která mohou být nezbytná k výkonu rozhodnutí založených na nástrojích vzájemného uznávání nebo k plnění požadavků vzájemné právní pomoci související s řízením, jež je předmětem předání. Pojem „vyšetřovací nebo jiná procesní opatření“ by měl být vykládán široce tak, aby zahrnoval nejen veškerá opatření za účelem shromažďování důkazů, ale také veškeré procesní úkony ukládající vazbu či jakákoli jiná dočasná opatření. S cílem zabránit zneužívání námitek a zajistit, aby trestní řízení nebyla dlouze přerušována, by trestní řízení v případě, kdy byl v dožádaném státě podán opravný prostředek s odkladným účinkem, nemělo být v dožadujícím státě přerušeno ani zastaveno, dokud v dožádaném státě nebude o tomto opravném prostředku rozhodnuto.
- (44) Toto nařízení by nemělo tvořit právní základ pro zatýkání osob za účelem jejich fyzického předání do dožádaného státu, aby tento stát mohl proti nim zahájit trestní řízení.
- (45) Dožádaný orgán by měl písemně informovat dožadující orgán o každém rozhodnutí vydaném v dožádaném státě na konci trestního řízení. Rámcové rozhodnutí 2009/948/SVV ukládá podobnou povinnost v případě, že došlo k dohodě o soustředění řízení do jednoho členského státu. Jestliže dožádaný orgán rozhodne o zastavení trestního řízení souvisejícího se skutečnostmi, které jsou podkladem žádosti o předání, měl by také uvést důvody tohoto zastavení.
- (46) Pokud dožádaný orgán rozhodne o zastavení trestního řízení souvisejícího se skutečnostmi, které jsou podkladem žádosti o předání, může dožadující orgán v trestním řízení pokračovat nebo jej obnovit, a to ve všech případech, kdy by to neznamenal porušení zásady *ne bis in idem*, tj. kdykoli dané rozhodnutí s konečnou platností nebrání dalšímu trestnímu stíhání podle práva dožádaného státu, a tedy v tomto státě nevylučuje nové trestní řízení ohledně stejných skutečností. Oběti by měly mít možnost podat návrh na zahájení trestního řízení nebo žádat jeho obnovu v dožádaném státě v souladu s vnitrostátními právními předpisy tohoto státu za předpokladu, že by tím nebyla porušena zásada *ne bis in idem*.
- (47) Jakmile dojde k předání trestního řízení v souladu s tímto nařízením, dožádaný orgán by měl používat příslušné vnitrostátní právní předpisy a postupy. Nic v tomto nařízení by nemělo být vykládáno tak, že by tím byla dotčena jakákoli diskreční pravomoc v oblasti trestního stíhání, kterou stanoví vnitrostátní právní předpisy.
- (48) Dožádaný stát by při stanovení trestu za daný trestný čin měl použít své vnitrostátní právo. V případech, kdy byl trestný čin spáchán na území dožadujícího státu, mohou dožádané orgány při stanovení trestu přihlídnout k maximální výši trestu určené v právu dožadujícího státu, a to vždy, když je to ku prospěchu obviněné osoby a v souladu s právem dožádaného státu. To by mělo být bráno v úvahu v situacích, kdy by předání trestního řízení vedlo v dožádaném státě k uložení vyššího trestu, než je maximální trestní sankce stanovená pro stejný trestný čin v dožadujícím státě, s cílem zajistit dotčeným podezřelým nebo obviněným osobám určitý stupeň právní jistoty a předvídatelnosti rozhodného práva. K maximální trestní sankci stanovené v právu

dožadujícího státu by mělo být přihlédnuto vždy, pokud se příslušnost dožádaného státu zakládá výhradně na tomto nařízení.

- (49) Členské státy by neměly mít možnost jeden od druhého vymáhat náhradu nákladů vyplývajících z uplatňování tohoto nařízení. Pokud však dožadujícímu státu vznikly značné nebo výjimečné náklady související s překladem písemností ve spise věci, která má být předána do dožádaného státu, měl by dožádaný orgán zvážit žádost dožadujícího orgánu o rozdělení těchto nákladů.
- (50) Používání standardizovaného osvědčení přeloženého do všech úředních jazyků Unie by usnadnilo spolupráci a výměnu informací mezi dožadujícími a dožádanými orgány, čímž by jim umožnilo přijímat rozhodnutí o žádostech o předání rychleji a efektivněji. Také se tím snižují náklady na překlad a přispívá to k vyšší kvalitě žádostí.
- (51) Osvědčení by mělo obsahovat pouze osobní údaje nezbytné k tomu, aby bylo dožádanému orgánu usnadněno rozhodování o žádosti. V osvědčení by měly být uvedeny kategorie osobních údajů, například údaj, zda je daná osoba podezřelá, obviněná nebo zda je obětí, jakož i pole pro specifikaci každé z těchto kategorií.
- (52) S cílem účinně řešit případnou potřebu zdokonalit osvědčení, jehož se má využívat pro žádosti o předání trestního řízení, by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty měnící přílohu tohoto nařízení v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby tyto konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů⁶⁷. V zájmu zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci obdrží konkrétně Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a jejich odborníci mají systematicky přístup na zasedání skupin odborníků Komise, jež se věnují přípravě aktů v přenesené pravomoci.
- (53) Aby byla zajištěna rychlá, přímá, interoperabilní, spolehlivá a bezpečná výměna údajů souvisejících s případy, by mělo být pravidlem, že komunikace podle tohoto nařízení mezi dožadujícími a dožádanými orgány i s účastí ústředních orgánů, pokud členské státy určily ústřední orgán, jakož i s agenturou Eurojust, bude vedena prostřednictvím decentralizovaného informačního systému ve smyslu nařízení (EU) .../... [nařízení o digitalizaci]⁶⁸. Zejména by mělo být pravidlem, že decentralizovaný informační systém bude využíván k výměně osvědčení a veškerých dalších příslušných informací a dokumentů a k veškeré další komunikaci mezi orgány podle toho nařízení. Uplatní-li se jedna nebo více výjimek uvedených v nařízení (EU) .../... [nařízení o digitalizaci], zvláště pokud využití decentralizovaného informačního systému není možné nebo vhodné, lze využít jiné komunikační prostředky, které stanoví uvedené nařízení.
- (54) Členské státy by namísto vnitrostátního informačního systému mohly využívat software vyvinutý Komisí (referenční prováděcí software). Tento referenční prováděcí software by měl být založen na modulárním uspořádání, což znamená, že software tvoří jednotlivé balíčky, které jsou dodávány odděleně od složek systému e-CODEX potřebných pro jeho propojení s decentralizovaným informačním systémem. Toto uspořádání by mělo členským státům umožnit opětovně použít nebo rozšířit jejich vnitrostátní infrastrukturu justiční komunikace pro účely přeshraničního užívání.

⁶⁷ Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 13.

⁶⁸ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) [...] o digitalizaci justiční spolupráce a přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních občanských, obchodních a trestních věcech a o změně některých aktů v oblasti justiční spolupráce (Úř. věst. L ...).

- (55) Za vytvoření, údržbu a vývoj tohoto referenčního prováděcího softwaru by měla odpovídat Komise. Komise by měla referenční prováděcí software navrhnout, vyvinout a udržovat způsobem, který správcům umožní zajistit soulad s požadavky na ochranu údajů a zásadami stanovenými v nařízeních Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725⁶⁹ a (EU) 2016/679⁷⁰ a ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680⁷¹, zejména s povinnostmi záměrné a standardní ochrany údajů, jakož i zajistit vysokou úroveň kybernetické bezpečnosti. Referenční prováděcí software by měl rovněž zahrnovat vhodná technická opatření a umožnit organizační opatření nezbytná k zajištění náležité úrovně bezpečnosti a interoperability, přičemž by měla být zohledněna skutečnost, že může docházet také k výměně zvláštních kategorií údajů. Komise v souvislosti s vytvořením, údržbou a rozvojem tohoto referenčního prováděcího softwaru nezpracovává osobní údaje.
- (56) Referenční prováděcí software, který Komise vyvinula jako koncový systém, by měl programově shromažďovat statistické údaje potřebné pro účely monitorování, a tyto údaje by měly být přeposílány Komisi. Pokud si členské státy namísto referenčního prováděcího softwaru vyvinutého Komisí zvolí využití vnitrostátního informačního systému, mohl by být tento systém vybaven k programovému shromažďování těchto údajů, a v takovém případě by tyto údaje měly být přeposílány Komisi. Konektor systému e-CODEX by rovněž mohl být vybaven prvkem, který by umožňoval získat příslušné statistické údaje.
- (57) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provádění tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci ke zřízení decentralizovaného informačního systému. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011⁷².
- (58) Toto nařízení by mělo vytvořit právní základ pro výměnu osobních údajů mezi členskými státy za účelem předávání trestních řízení podle článku 8 a čl. 10 písm. a) směrnice (EU) 2016/680. Pokud však jde o veškeré ostatní aspekty, například o dobu uchovávání osobních údajů, které dožadující orgán obdržel, mělo by být zpracovávání osobních údajů dožadujícími a dožádanými orgány upraveno vnitrostátními právními předpisy členských států přijatými v souladu se směrnicí (EU) 2016/680. Dožadující i dožádané orgány by v souvislosti se zpracováváním osobních údajů měly být považovány za správce podle uvedené směrnice. Ústřední orgány poskytují dožadujícím a dožádaným orgánům správní podporu a v rozsahu, v jakém pro tyto správce zpracovávají osobní údaje, by měly být považovány za zpracovatele daného správce. Pokud jde o zpracovávání osobních údajů agenturou Eurojust, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 by se v souvislosti s tímto nařízením

⁶⁹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39).

⁷⁰ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁷¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 89).

⁷² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

mělo uplatňovat, aniž jsou dotčena zvláštní pravidla pro ochranu údajů stanovená v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727⁷³.

- (59) Jelikož cíle tohoto nařízení, konkrétně předávání trestních řízení, nemůže být uspokojivě dosaženo členskými státy, ale spíše jich z důvodu jeho rozsahu a účinků může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku toto nařízení nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (60) [V souladu s článkem 3 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irsko s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, oznámilo Irsko [dopisem ze dne ...] své přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení.] NEBO [V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irsko s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se Irsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro něj není závazné ani použitelné.]
- (61) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro něj není závazné ani použitelné.
- (62) Evropský inspektor ochrany údajů byl konzultován v souladu s čl. 42 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725⁷⁴ a vydal stanovisko dne [...],

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Kapitola 1 **Obecná ustanovení**

Článek 1 *Předmět*

1. Toto nařízení stanoví pravidla pro předávání trestního řízení mezi členskými státy s cílem zlepšit účinný a řádný výkon spravedlnosti ve společném prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
2. Toto nařízení se vztahuje na všechny případy předávání trestního řízení v Unii od okamžiku, kdy byla osoba identifikována jako podezřelá.
3. Tímto nařízením není dotčena povinnost dodržovat základní práva a právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.

Článek 2 *Definice*

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

⁷³ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV, PE/37/2018/REV/1 (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 138).

⁷⁴ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39).

- (1) „dožadujícím státem“ členský stát, v němž je vydána žádost o předání trestního řízení;
- (2) „dožádaným státem“ členský stát, jemuž je žádost o předání trestního řízení doručena proto, aby trestní řízení převzal;
- (3) „dožadujícím orgánem“:
 - a) soudce, soud, vyšetřující soudce nebo státní zástupce, v jehož příslušnosti je dotčená věc, nebo
 - b) jakýkoli jiný příslušný orgán, který k tomu dožadující stát určí a který v dané věci jedná jako vyšetřující orgán v trestním řízení a má v souladu s vnitrostátními právními předpisy pravomoc žádat předání trestního řízení. Kromě toho musí žádost o předání trestního řízení před jejím předáním dožádanému orgánu potvrdit soudce, soud, vyšetřující soudce nebo státní zástupce v dožadujícím státě poté, co posoudil její soulad s podmínkami vydání této žádosti podle tohoto nařízení. Pokud byla žádost o předání trestního řízení potvrzena soudcem, soudem, vyšetřujícím soudcem nebo státním zástupcem, tento orgán může být pro účely předání žádosti rovněž považován za dožadující orgán;
- (4) „dožádaným orgánem“ soudce, soud, vyšetřující soudce nebo státní zástupce, jenž má pravomoc rozhodnout, zda bude žádost o předání trestního řízení přijata v souladu s článkem 12, a učinit jakákoli opatření stanovená jeho vnitrostátními právními předpisy;
- (5) „decentralizovaným informačním systémem“ informační systém definovaný v čl. 2 bodě 4 nařízení (EU).../... [nařízení o digitalizaci];
- (6) „obětí“ oběť ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) směrnice 2012/29/EU.

Článek 3 *Příslušnost*

1. Pro účely tohoto nařízení má dožádaný stát příslušnost pro všechny trestné činy, na něž se vztahuje právo dožadujícího státu, a to v situacích, kdy:
 - a) odmítne předat podezřelou nebo obviněnou osobu, která se nachází v dožádaném státě a je jeho občanem nebo v něm má bydliště, na základě čl. 4 odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV;
 - b) odmítne předat podezřelou nebo obviněnou osobu, na niž byl vydán evropský zatýkací rozkaz a která se nachází v dožádaném státě a je jeho občanem nebo v něm má bydliště, pokud ve výjimečných situacích shledá, že na základě konkrétních a objektivních důkazů existují závažné důvody domnívat se, že předání by za konkrétních okolností věci představovalo zřejmé porušení příslušného základního práva stanoveného v článku 6 Smlouvy o Evropské unii a v Listině;
 - c) k většině následků trestného činu nebo k podstatné části škody, která patří mezi znaky trestného činu, došlo na území dožádaného státu;
 - d) v dožádaném státě probíhá proti podezřelé nebo obviněné osobě trestní řízení ohledně jiných skutečností a podezřelá nebo obviněná osoba je občanem dožádaného státu nebo v něm má bydliště.

- e) v dožádaném státě probíhá proti jiným osobám trestní řízení ohledně stejných nebo částečně stejných skutečností a podezřelá nebo obviněná osoba v trestním řízení, jež má být předáno, je občanem dožádaného státu nebo v něm má bydliště.
2. Příslušnost, která dožádanému státu vznikla výlučně na základě odstavce 1, lze vykonávat pouze na základě žádosti o předání trestního řízení.

Článek 4

Upuštění od trestního řízení, jeho přerušeni nebo zastavení

Každý členský stát, který je podle svých vnitrostátních právních předpisů příslušný stíhat trestný čin, může pro účely uplatňování tohoto nařízení od trestního řízení proti podezřelé nebo obviněné osobě upustit, přerušit jej nebo zastavit, aby tím umožnil předání trestního řízení ohledně daného trestního činu dožádanému státu.

KAPITOLA 2 PŘEDÁNÍ TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

Článek 5

Kritéria žádosti o předání trestního řízení

1. Žádost o předání trestního řízení lze vydat pouze tehdy, má-li dožadující orgán za to, že pro cíl spočívající v účinném a řádném výkonu spravedlnosti by bylo prospěšnější, pokud bude příslušné trestní řízení vedeno v jiném členském státě.
2. Dožadující orgán zohlední zejména tato kritéria:
 - a) trestný čin byl zcela či zčásti spáchán na území dožádaného státu nebo k většině následků či k podstatné části škod způsobených trestným činem došlo na území dožádaného státu;
 - b) podezřelá nebo obviněná osoba je občanem dožádaného státu nebo v něm má bydliště;
 - c) podezřelá nebo obviněná osoba se nachází v dožádaném státě a tento stát tuto osobu odmítá předat do dožadujícího státu buď na základě čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, nebo čl. 4 odst. 3 uvedeného rozhodnutí v případech, kdy toto odmítnutí není odůvodněno pravomocným rozsudkem vydaným vůči této osobě ohledně téhož trestného činu, který brání dalšímu trestnímu řízení, anebo na základě čl. 4 odst. 7 uvedeného rámcového rozhodnutí;
 - d) podezřelá nebo obviněná osoba se nachází v dožádaném státě a tento stát tuto osobu, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, odmítá předat, pokud ve výjimečných situacích shledává, že na základě konkrétních a objektivních důkazů existují závažné důvody domnívat se, že předání by za konkrétních okolností věci představovalo zřejmé porušení příslušného základního práva stanoveného v článku 6 Smlouvy o Evropské unii a v Listině;
 - e) v dožádaném státě se nachází většina důkazů relevantních pro vyšetřování nebo v něm má bydliště většina relevantních svědků;
 - f) v dožádaném státě probíhá trestní řízení ohledně stejných nebo jiných skutečností proti dané podezřelé nebo obviněné osobě;

- g) v dožádaném státě probíhá trestní řízení ohledně stejných nebo souvisejících skutečností proti jiným osobám;
 - h) podezřelá nebo obviněná osoba je v dožádaném státě ve výkonu trestu zahrnujícího odnětí osobní svobody nebo v něm má nastoupit do výkonu tohoto trestu;
 - i) výkon trestu v dožádaném státě pravděpodobně zlepší vyhlídky na sociální rehabilitaci odsouzené osoby nebo existují jiné důvody, proč by byl výkon trestu v dožádaném státě vhodnější;
 - j) většina obětí je občany dožádaného státu nebo v něm má bydliště.
3. Podezřelá nebo obviněná osoba nebo většina obětí, případně právník jednající jejich jménem, mohou rovněž požádat příslušné orgány dožadujícího či dožádaného státu, aby zahájily postup předání trestního řízení podle tohoto nařízení. Žádosti učiněné podle tohoto odstavce nezakládají povinnost dožadujícího ani dožádaného státu, aby žádaly o předání trestního řízení do dožádaného státu nebo toto řízení předaly.

Článek 6

Práva podezřelé nebo obviněné osoby

1. Před vydáním žádosti o předání trestního řízení dožadující orgán v souladu s použitelnými vnitrostátními právními předpisy řádně zváží oprávněné zájmy podezřelé nebo obviněné osoby a zajistí, aby byla dodržována její procesní práva plynoucí z práva Unie a vnitrostátního práva.
2. Podezřelá nebo obviněná osoba je za předpokladu, že by to nenarušilo důvěrnost vyšetřování, informována o zamýšleném předání trestního řízení v souladu s použitelnými vnitrostátními právními předpisy, v jazyce, kterému rozumí, a je jí poskytnuta možnost ústně či písemně vyjádřit své stanovisko, ledaže tuto osobu nelze nalézt ani přes přiměřené úsilí vynaložené dožadujícím orgánem. Pokud to vzhledem k věku podezřelé nebo obviněné osoby nebo jejímu fyzickému či psychickému stavu dožadující orgán považuje za nutné, přizná tuto možnost zákonnému zástupci této osoby. Jestliže žádost o předání trestního řízení následuje po žádosti podezřelé nebo obviněné osoby podle čl. 5 odst. 3, tato konzultace s podezřelou nebo obviněnou osobou, která žádost učinila, se nevyžaduje.
3. Dožadující orgán stanovisko podezřelé nebo obviněné osoby uvedené v odstavci 2 zohlední při rozhodování, zda požádá o předání trestního řízení.
4. Pokud dožádaný orgán rozhodl v souladu s čl. 12 odst. 1, dožadující orgán za předpokladu, že by to nenarušilo důvěrnost vyšetřování, neprodleně informuje podezřelou nebo obviněnou osobu v jazyce, kterému rozumí, o vydání žádosti o předání trestního řízení a o následném přijetí či odmítnutí předání dožádaným orgánem, ledaže tuto osobu nelze nalézt ani přes přiměřené úsilí vynaložené dožadujícím orgánem. Jestliže dožádaný orgán rozhodl, že předání trestního řízení přijímá, podezřelá nebo obviněná osoba je rovněž informována o svém právu podat opravný prostředek v dožádaném státě, včetně lhůt pro jeho podání.

Článek 7

Práva oběti

1. Před vydáním žádosti o předání trestního řízení dožadující orgán v souladu s použitelnými vnitrostátními právními předpisy řádně zváží oprávněné zájmy oběti a zajistí, aby byla dodržována její práva plynoucí z práva Unie a vnitrostátního práva.
2. Za předpokladu, že by to nenarušilo důvěrnost vyšetřování, a pokud má oběť v dožadujícím státě bydliště, je v souladu s použitelnými vnitrostátními právními předpisy informována o zamýšleném předání trestního řízení v jazyce, kterému rozumí, a je jí poskytnuta možnost ústně či písemně vyjádřit své stanovisko. Pokud to vzhledem k věku oběti nebo jejímu fyzickému či psychickému stavu dožadující orgán považuje za nutné, přizná tuto možnost zákonnému zástupci této osoby.
3. Dožadující orgán stanovisko oběti uvedené v odstavci 2 zohlední při rozhodování, zda požádá o předání trestního řízení.
4. Pokud dožádaný orgán rozhodl v souladu s čl. 12 odst. 1, dožadující orgán za předpokladu, že by to nenarušilo důvěrnost vyšetřování, ihned informuje oběť, která má bydliště v dožadujícím státě, v jazyce, kterému rozumí, o vydání žádosti o předání trestního řízení a o následném přijetí či odmítnutí předání dožádaným orgánem. Jestliže dožádaný orgán předání trestního řízení přijal, je oběť rovněž informována o svém právu podat opravný prostředek dostupný v dožádaném státě, včetně lhůt pro jeho podání.

Článek 8

Právo podat opravný prostředek

1. Podezřelé osoby, obviněné osoby a oběti mají v dožádaném státě právo na účinné opravné prostředky proti rozhodnutí, kterým se přijímá předání trestního řízení.
2. Právo podat opravný prostředek se uplatní u soudu v dožádaném státě v souladu s jeho právem.
3. Lhůta pro uplatnění opravného prostředku nepřekročí dvacet dní ode dne obdržení informace o rozhodnutí podle čl. 12 odst. 1.
4. Je-li žádost o předání trestního řízení vydána po podání obžaloby proti podezřelé nebo obviněné osobě, uplatnění opravného prostředku proti rozhodnutí, kterým se předání trestního řízení přijímá, má odkladný účinek.
5. Dožádaný orgán informuje dožadující orgán o opravných prostředcích uplatněných podle tohoto článku.

Článek 9

Postup žádosti o předání trestního řízení

1. Žádost o předání trestního řízení je nutné vyhotovit s využitím osvědčení uvedeného v příloze. Dožadující orgán podepíše osvědčení a potvrdí přesnost a správnost jeho obsahu.
2. Žádost o předání trestního řízení musí být řádně odůvodněna a musí obsahovat zejména tyto informace:
 - a) údaje o dožadujícím orgánu;
 - b) popis trestného činu, jež je předmětem trestního řízení, a použitelná ustanovení trestního práva dožadujícího státu;

- c) důvody, proč je předání nezbytné a vhodné, a zvláště informace o tom, která kritéria podle čl. 5 odst. 2 se na něj vztahují;
 - d) nezbytné informace, jež jsou k dispozici o podezřelé či obviněné osobě nebo oběti;
 - e) posouzení dopadu předání trestního řízení na práva podezřelé či obviněné osoby nebo oběti;
 - f) informace o procesních úkonech nebo opatřeních učiněných v dožadujícím státě, které mají vliv na dané trestní řízení;
 - g) veškeré zvláštní podmínky použitelné na zpracovávání osobních údajů podle čl. 9 odst. 3 směrnice (EU) 2016/680.
3. V případě, že podezřelá nebo obviněná osoba vyjádřila své stanovisko podle čl. 6 odst. 2 nebo že oběť vyjádřila své stanovisko podle čl. 7 odst. 2, toto stanovisko se zašle dožádanému orgánu společně se žádostí o předání trestního řízení. Pokud bylo stanovisko podezřelé nebo obviněné osoby či oběti vyjádřeno ústně, dožadující orgán zajistí, aby měl dožádaný orgán k dispozici písemný záznam tohoto stanoviska.
4. Žádost o předání trestního řízení bude v nezbytných případech doplněna veškerými dodatečnými relevantními informacemi a dokumenty.
5. Vyplněné osvědčení uvedené v odstavci 1 a také, je-li to dohodnuto s dožádaným orgánem, veškeré ostatní písemné informace doplňující žádost o předání trestního řízení musí být přeloženy do úředního jazyka dožádaného státu nebo jakéhokoli jiného jazyka, který dožádaný stát přijímá v souladu s čl. 30 odst. 1 písm. c).
6. Dožadující orgán doručí žádost o předání trestního řízení přímo dožádanému orgánu nebo případně využije zapojení ústředního orgánu uvedeného v článku 18. Dožadující a dožádané orgány provádějí všechnu ostatní úřední komunikaci přímo nebo případně s účastí ústředního orgánu uvedeného v článku 18.
7. Pokud dožádaný orgán není dožadujícímu orgánu znám, provede dožadující orgán veškerá nezbytná šetření, a to rovněž prostřednictvím kontaktních míst Evropské justiční sítě, aby určil, který orgán je příslušný přijmout rozhodnutí podle článku 12.
8. Jestliže orgán dožádaného státu, který žádost obdržel, není příslušný přijmout rozhodnutí podle článku 12, žádost bez zbytečného odkladu doručí příslušnému dožádanému orgánu v tomtéž státě a informuje o tom dožadující orgán.

Článek 10

Informace poskytované dožadujícím orgánem

Dožadující orgán bez zbytečného odkladu informuje dožádaný orgán o všech procesních úkonech nebo opatřeních, které mají vliv na dané trestní řízení, učiněných v dožadujícím státě po zaslání žádosti. Toto sdělení je nutné doplnit veškerými příslušnými dokumenty.

Článek 11

Stažení žádosti

Dožadující orgán může žádost o předání trestního řízení stáhnout kdykoli před tím, než obdrží rozhodnutí, kterým dožádaný orgán předání trestního řízení přijal podle článku 12.

Článek 12
Rozhodnutí dožádaného orgánu

1. Dožádaný orgán přijme odůvodněné rozhodnutí o tom, zda předání trestního řízení přijímá, a v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy rozhodne, jaká související opatření učiní.
2. Pokud dožádaný orgán shledá, že informace sdělené dožadujícím orgánem nejsou dostatečné, a neumožňují mu tedy rozhodnout, zda trestní řízení přijímá, může požádat o další informace, které považuje za nezbytné.
3. Rozhodne-li dožádaný orgán, že předání trestního řízení odmítá v souladu s článkem 13, informuje dožadující orgán o důvodech odmítnutí. Podezřelá nebo obviněná osoba bude informována v souladu s čl. 6 odst. 4 a oběť v souladu s čl. 7 odst. 4.
4. Jestliže dožádaný orgán rozhodl, že předání trestního řízení přijímá, informuje dožadující orgán o dostupných opravných prostředcích, jimiž lze napadnout rozhodnutí, kterým se předání trestního řízení přijímá, a rovněž o požadavcích a lhůtách pro uplatnění těchto prostředků. Podezřelá nebo obviněná osoba bude informována v souladu s čl. 6 odst. 4 a oběť v souladu s čl. 7 odst. 4.
5. Pokud dožádaný orgán předání trestního řízení přijal, dožadující orgán bezodkladně zašle originál spisu ve věci nebo jeho ověřenou kopii či jeho příslušné části společně s jejich překladem do úředního jazyka dožádaného státu nebo jakéhokoli jiného jazyka, který dožádaný stát přijme v souladu s čl. 30 odst. 1 písm. c). Dožadující a dožádané orgány mohou v nutných případech vést vzájemnou konzultaci, aby určily, které nezbytné dokumenty nebo části těchto dokumentů mají být zaslány a také přeloženy.

Článek 13
Důvody odmítnutí

1. Dožádaný orgán předání trestního řízení zcela či zčásti odmítne, pokud podle vnitrostátních právních předpisů dožádaného státu nelze zahájit trestní řízení proti dané podezřelé nebo obviněné osobě ve věci skutečností, které jsou podkladem žádosti o předání trestního řízení, v jednom či více z těchto situací:
 - a) jestliže jednání, v souvislosti s nímž byla žádost učiněna, podle práva dožádaného státu nepředstavuje trestný čin;
 - b) jestliže by převzetí trestního řízení bylo v rozporu se zásadou *ne bis in idem*;
 - c) jestliže podezřelá nebo obviněná osoba nemůže za daný trestný čin nést trestní odpovědnost z důvodu svého věku;
 - d) jestliže trestní stíhání je v souladu s právem dožádaného státu promlčeno nebo v dožádaném státě nejsou splněny podmínky stíhání daného trestného činu;
 - e) jestliže se na daný trestný čin v souladu s právem dožádaného státu vztahuje amnestie;
 - f) jestliže dožádaný stát není příslušný zabývat se daným trestným činem. Tato příslušnost může rovněž vyplývat z článku 3.
2. Dožádaný orgán může předání trestního řízení zcela či zčásti odmítnout, pokud k tomu existuje jeden či více důvodů:
 - a) podle práva dožádaného státu existuje imunita či výsada, která mu znemožňuje jednat;

- b) dožádaný orgán má za to, že předání trestního řízení není v zájmu účinného a řádného výkonu spravedlnosti;
 - c) trestný čin nebyl zcela ani zčásti spáchán na území dožádaného státu, k většině následků ani k podstatné části škod způsobených daným trestným činem nedošlo na území tohoto státu a podezřelá nebo obviněná osoba není občanem tohoto státu ani v něm nemá bydliště;
 - d) osvědčení uvedené v čl. 9 odst. 1 je neúplné nebo zjevně nesprávné a po konzultaci uvedené v odstavci 3 nebylo doplněno nebo opraveno.
3. V kterékoli ze situací uvedených v odstavcích 1 a 2 je dožádaný orgán před tím, než rozhodne, že předání trestního řízení zcela či zčásti odmítá, povinen konzultovat dožadující orgán a je-li to nutné, požádat jej, aby bez odkladu poskytl všechny nezbytné informace.
4. Má-li v situaci uvedené v odst. 2 písm. a) pravomoc ke zbavení výsady nebo imunity některý orgán dožádaného státu, dožádaný orgán jej neprodleně požádá o výkon této pravomoci. Jestliže má pravomoc ke zbavení výsady nebo imunity orgán jiného státu nebo mezinárodní organizace, dožádaný orgán požádá o výkon této pravomoci dotýčný orgán.

Článek 14

Lhůty

1. Dožádaný orgán sdělí dožadujícímu orgánu své rozhodnutí, zda předání trestního řízení přijímá, a to bezodkladně, v každém případě nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy příslušný dožádaný orgán obdržel žádost o předání trestního řízení.
2. Pokud dožádaný orgán v konkrétním případě není schopen dodržet lhůtu stanovenou v odstavci 1, ihned o tom informuje dožadující orgán a uvede důvody prodloužení. V tomto případě může být lhůta stanovená v odstavci 1 prodloužena, maximálně o 30 dnů.
3. Existuje-li podle práva dožádaného státu imunita či výsada, lhůta uvedená v odstavci 1 nezačne běžet, pokud dožádaný orgán nebude informován o skutečnosti, že došlo ke zbavení výsady či imunity, a počítá se ode dne, kdy se tak stalo.

Článek 15

Konzultace mezi dožadujícím a dožádaným orgánem

1. Je-li to nutné a aniž jsou dotčena ustanovení čl. 12 odst. 2, čl. 13 odst. 3 a čl. 17 odst. 2, dožadující a dožádaný orgán neprodleně provedou vzájemnou konzultaci k zajištění účinného uplatňování tohoto nařízení.
2. Konzultace mohou také proběhnout před vydáním žádosti o předání trestního řízení, zejména s cílem určit, zda by předání sloužilo zájmům účinného a řádného výkonu spravedlnosti. Aby mohl navrhnout předání trestního řízení z dožadujícího státu, může konzultaci s dožadujícím orgánem ohledně možnosti vydání žádosti o předání trestního řízení provést také dožádaný orgán.
3. Pokud dožadující orgán provádí konzultaci s dožádaným orgánem před vydáním žádosti o předání trestního řízení, je povinen zpřístupnit dožádanému orgánu informace o daném trestním řízení a může k jejich poskytnutí dožádanému orgánu využít osvědčení uvedené v příloze.
4. Na žádosti o konzultace je nutné odpovědět bez odkladu.

Článek 16

Spolupráce s agenturou Eurojust a Evropskou justiční sítí

Dožadující i dožádané orgány mohou v jakékoli fázi postupu požádat o pomoc agenturu Eurojust nebo Evropskou justiční síť, a to v souladu s jejich příslušnými pravomocemi. Konkrétně agentura Eurojust může případně zprostředkovat konzultace uvedené v ustanoveních čl. 12 odst. 2, čl. 13 odst. 3, článku 15 a čl. 17 odst. 2.

Článek 17

Náklady předání trestního řízení

1. Každý členský stát nese své vlastní náklady na předávání trestních řízení vzniklé z uplatňování tohoto nařízení.
2. Pokud by překlad spisu ve věci a dalších příslušných dokumentů podle čl. 12 odst. 5 způsobil značné nebo výjimečné náklady, může dožadující orgán podat návrh dožádanému orgánu na rozdělení nákladů. K tomuto návrhu je nutné připojit podrobný rozpis nákladů, které dožadujícímu orgánu vznikly. Dožadující a dožádaný orgán v návaznosti na tento návrh provedou vzájemnou konzultaci. Ve vhodných případech může tyto konzultace zprostředkovat agentura Eurojust.

Článek 18

Určení ústředních orgánů

Každý členský stát může určit jeden či více ústředních orgánů odpovědných za správní doručování a obdržení žádostí o předání trestního řízení, jakož i za ostatní úřední korespondenci související s těmito žádostmi.

KAPITOLA 3 ÚČINKY PŘEDÁNÍ TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

Článek 19

Účinky v dožadujícím státě

1. Nejpozději při obdržení oznámení o tom, že předání trestního řízení bylo dožádaným orgánem přijato, se dané trestní řízení v dožadujícím státě přeruší nebo zastaví v souladu s vnitrostátními právními předpisy, k čemuž však nedojde, pokud byl uplatněn opravný prostředek podle článku 8 s odkladným účinkem, a to až do doby, kdy bude o tomto opravném prostředku pravomocně rozhodnuto.
2. Bez ohledu na odstavec 1 dožadující orgán v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy může:
 - a) učinit nezbytná vyšetřovací či jiná procesní opatření k vykonání rozhodnutí vydaného na základě rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV nebo jiného nástroje vzájemného uznávání nebo v reakci na žádost o vzájemnou právní pomoc, včetně opatření majících za cíl zabránit podezřelé nebo obviněné osobě v útěku;
 - b) zachovat dříve přijatá nezbytná vyšetřovací či jiná procesní opatření, jež jsou nutná k vykonání rozhodnutí vydaného na základě rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV nebo jiného nástroje vzájemného uznávání nebo v reakci na žádost o vzájemnou právní pomoc, včetně opatření majících za cíl zabránit podezřelé nebo obviněné osobě v útěku.

3. Dožadující orgán může v trestním řízení pokračovat nebo jej obnovit, pokud jej dožádaný orgán informuje o svém rozhodnutí zastavit trestní řízení ve věci skutečností, jež jsou podkladem žádosti o předání trestního řízení, ledaže dané rozhodnutí podle vnitrostátních právních předpisů dožádaného státu s konečnou platností brání dalšímu trestnímu stíhání, a tedy v dožádaném státě vylučuje nové trestní řízení ohledně stejných skutků.
4. Odstavcem 3 není dotčeno právo oběti podat návrh na obnovu trestního řízení proti podezřelé nebo obviněné osobě v dožadujícím státě nebo žádat jeho obnovu, stanoví-li tak vnitrostátní právní předpisy tohoto státu, ledaže rozhodnutí dožádaného orgánu, kterým trestní řízení zastavil, podle vnitrostátních právních předpisů dožádaného státu s konečnou platností brání dalšímu trestnímu stíhání a v daném státě tedy vylučuje nové trestní řízení ohledně stejných skutků.

Článek 20 *Účinky v dožádaném státě*

1. Předané trestní řízení se řídí vnitrostátními právními předpisy dožádaného státu.
2. Za předpokladu, že to neodporuje základním právním zásadám dožádaného státu, má každý úkon učiněný pro účely daného trestního řízení či dokazování provedeného příslušnými orgány v dožadujícím státě nebo každý úkon, jímž se staví či přerušuje promlčecí lhůta, v dožádaném státě stejnou platnost, jako kdyby jej platně provedly jeho vlastní orgány.
3. Důkazy předané dožadujícím orgánem nesmí být v trestním řízení v dožádaném státě zamítnuty jako nepřijatelné pouze z důvodu, že byly shromážděny v jiném členském státě. Důkazy shromážděné v dožadujícím státě lze využít v trestním řízení v dožádaném státě, pokud přípustnost těchto důkazů neodporuje základním právním zásadám dožádaného státu.
4. Za předpokladu, že je v dožádaném státě uložen trest odnětí svobody nebo vydáno ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody, odečte tento stát všechny doby odnětí osobní svobody vykonané v dožadujícím státě, které byly uloženy v souvislosti s předaným trestním řízením, od celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána v dožádaném státě v důsledku uložení trestu odnětí svobody nebo vydání ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody. Za tímto účelem dožadující orgán předá dožádanému orgánu veškeré informace, které se týkají doby odnětí svobody vykonané podezřelou nebo obviněnou osobou v dožadujícím státě.
5. Jestliže trestní řízení lze v dožadujícím i dožádaném státě zahájit pouze na základě podnětu, podnět podaný v dožadujícím státě má v dožádaném státě stejnou platnost.
6. Na daný trestný čin se použije trestní sankce stanovená právem dožádaného státu, nestanoví-li toto právo jinak. Jestliže byl daný trestný čin spáchán na území dožadujícího státu, může dožádaný orgán v souladu s použitelnými vnitrostátními právními předpisy zohlednit maximální výši trestní sankce stanovenou právem dožadujícího státu. Je-li příslušnost založena výlučně na článku 3, nesmí být trest uložený dožádaným státem přísnější než maximální trestní sankce stanovená právem dožadujícího státu.

Článek 21 *Informace poskytované dožádaným orgánem*

Dožádaný orgán informuje dožadující orgán o zastavení trestního řízení nebo o jakémkoli rozhodnutí vydaném na konci trestního řízení, včetně informace, zda toto rozhodnutí podle

vnitrostátních právních předpisů dožádaného státu s konečnou platností brání dalšímu trestnímu stíhání, a tedy v tomto státě vylučuje nové trestní řízení ohledně stejných skutků, nebo jiných podstatných informací. Dožádaný orgán zašle dožadujícímu orgánu kopii písemného rozhodnutí vydaného na konci trestního řízení.

KAPITOLA 4 KOMUNIKAČNÍ PROSTŘEDKY

Článek 22

Komunikační prostředky

1. Komunikace podle tohoto nařízení, včetně výměny osvědčení stanoveného v příloze, rozhodnutí uvedeného v čl. 12 odst. 3 a dalších dokumentů uvedených v čl. 12 odst. 5, mezi dožadujícími a dožádanými orgány a s účastí ústředních orgánů v případech, kdy členský stát určil ústřední orgán v souladu s článkem 18, jakož i s agenturou Eurojust probíhá podle článku 1 nařízení (EU) .../... [nařízení o digitalizaci].
2. Na sdělení doručovaná prostřednictvím decentralizovaného informačního systému se vztahují ustanovení čl. 9 odst. 1 a 2, článků 10 a 15 nařízení (EU) .../... [nařízení o digitalizaci], která stanoví pravidla pro elektronické podpisy a elektronické pečete, právní účinky elektronických dokumentů a ochranu doručovaných informací.
3. Konzultace podle čl. 12 odst. 4 a článku 15 mezi dožadujícími a dožádaným orgánem a s účastí ústředního orgánu (ústředních orgánů) v případech, kdy členský stát určil ústřední orgán v souladu s článkem 18, jakož i s agenturou Eurojust může probíhat za využití jakýchkoli vhodných komunikačních prostředků, a to i prostřednictvím decentralizovaného informačního systému.

Článek 23

Zřízení decentralizovaného informačního systému

1. Pro účely tohoto nařízení Komise prostřednictvím prováděcích aktů zřídí decentralizovaný informační systém, přičemž stanoví:
 - a) technické specifikace vymezující způsoby komunikace elektronickými prostředky pro účely decentralizovaného informačního systému;
 - b) technické specifikace komunikačních protokolů;
 - c) cíle v oblasti bezpečnosti informací a příslušná technická opatření zajišťující minimální standardy bezpečnosti informací a vysokou úroveň kybernetické bezpečnosti pro zpracování a sdělování informací v rámci decentralizovaného informačního systému;
 - d) minimální cíle dostupnosti a případné související technické požadavky na služby poskytované decentralizovaným informačním systémem;
 - e) digitální procesní normy podle definice čl. 3 bodu 9 nařízení (EU) 2022/850.
2. Prováděcí akty uvedené v odstavci 1 se přijímají přezkumným postupem podle čl. 26 odst. 2.
3. Prováděcí akty uvedené v odstavci 1 musí být přijaty nejpozději [dva roky po vstupu tohoto nařízení v platnost].

Článek 24
Referenční prováděcí software

1. Komise odpovídá za vytvoření, údržbu a vývoj referenčního prováděcího softwaru, který si členské státy mohou zvolit jako svůj koncový systém namísto vnitrostátního informačního systému. Tvorba, údržba a vývoj referenčního prováděcího softwaru se financují ze souhrnného rozpočtu Unie.
2. Referenční prováděcí software uvedený v odstavci 1 může využívat také agentura Eurojust.
3. Komise zajišťuje bezplatné poskytování, údržbu a podporu referenčního prováděcího softwaru.

Článek 25
Náklady na decentralizovaný informační systém

1. Každý členský stát nese náklady na instalaci, provoz a údržbu přístupových bodů decentralizovaného informačního systému, za které odpovídá.
2. Každý členský stát nese náklady na zřízení a přizpůsobení svých příslušných vnitrostátních informačních systémů za účelem zajištění jejich interoperability s přístupovými body a nese náklady na správu, provoz a údržbu těchto systémů.
3. Agentura Eurojust nese náklady na instalaci, provoz a údržbu složek tvořících decentralizovaný informační systém, za které odpovídá.
4. Agentura Eurojust nese náklady na zřízení a přizpůsobení svého systému správy případů za účelem zajištění jeho interoperability s přístupovými body a nese náklady na správu, provoz a údržbu tohoto systému.

Článek 26
Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Uvedený výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011⁷⁵.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

KAPITOLA 5 **ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ**

Článek 27
Statistiky

1. Členské státy pravidelně shromažďují komplexní statistiky, jejichž účelem je monitorování uplatňování tohoto nařízení prováděné Komisí. Tyto statistiky vedou orgány a každoročně je zasílají Komisi. Pro vytváření těchto statistik mohou zpracovávat osobní údaje. Uvedené statistiky obsahují:
 - a) počet vydaných žádostí o předání trestního řízení, včetně kritérií pro žádosti o předání, rozdělených podle dožadovaných států;
 - b) počet přijatých a odmítnutých předání trestního řízení, včetně důvodů odmítnutí, rozdělený podle dožadujícího státu;

⁷⁵ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

- c) počet vyšetřování a stíhání, v nichž se poté, co bylo předání trestního řízení přijato, nepokračovalo;
 - d) dobu trvání doručování informací o rozhodnutí, zda předání trestního řízení přijmout;
 - e) počet uplatněných opravných prostředků proti rozhodnutím, jimiž bylo předání trestního řízení přijato, včetně informace, zda byly podány podezřelou osobou, obviněnou osobou nebo obětí, a počet úspěšně napadených rozhodnutí;
 - f) náklady vzniklé podle čl. 25 odst. 2 ke dni, k němuž uplynuly čtyři roky ode dne, kdy prováděcí akty uvedené v čl. 23 odst. 1 vstoupily v platnost.
2. Referenční prováděcí software a vnitrostátní koncový systém, je-li k tomu vybaven, programově shromažďují údaje uvedené v odst. 1 písm. a), b) a d) a každoročně je přeposílají Komisi.

Článek 28 Změny osvědčení

Komise je oprávněna přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 29, které se týkají změn přílohy za účelem aktualizace nebo provedení technických úprav této přílohy.

Článek 29 Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Přenesení pravomoci uvedené v článku 28 se svěřuje na dobu neurčitou ode dne [datum použitelnosti tohoto nařízení].
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 28 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku dnem následujícím po jeho zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm uveden. Není jím dotčena platnost žádného z aktů v přenesené pravomoci, které již jsou platné.
4. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci Komise vede konzultace s odborníky jmenovanými jednotlivými členskými státy v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě o zdokonalení tvorby právních předpisů ze dne 13. dubna 2016.
5. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle článku 28 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament ani Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 30 Oznamování

1. Do dne [datum použitelnosti tohoto nařízení] každý členský stát oznámí Komisi:

- a) orgány, které jsou v souladu s vnitrostátními právními předpisy daného státu příslušné podle čl. 2 bodů 3 a 4 vydávat a/nebo potvrzovat a provádět žádosti o předání trestního řízení;
 - b) informace týkající se určeného ústředního orgánu či orgánů, pokud si členský stát přeje využít možnosti podle článku 18;
 - c) jazyky přípustné pro žádosti o předání trestních řízení a další podpůrné informace.
2. Komise informace obdržené podle odstavce 1 veřejně zpřístupní, a to buď na vyhrazených internetových stránkách, nebo na internetových stránkách Evropské justiční sítě zřízených rozhodnutím Rady 2008/976/SVV⁷⁶.

Článek 31

Vztah k mezinárodním dohodám a ujednáním

1. Toto nařízení ode dne [*datum použitelnosti tohoto nařízení*] nahrazuje odpovídající ustanovení Evropské úmluvy o předávání trestního řízení ze dne 15. května 1972 a Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959 použitelná mezi členskými státy, pro něž je toto nařízení závazné, aniž je dotčeno uplatňování uvedených ustanovení mezi členskými státy a třetími zeměmi.
2. Členské státy mohou nad rámec tohoto nařízení po jeho vstupu v platnost uzavírat nebo nadále uplatňovat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání s jinými členskými státy, pouze pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují další upevnění cílů tohoto nařízení a přispívají ke zjednodušení nebo dalšímu usnadnění postupů předávání trestního řízení a pokud je dodržena úroveň ochrany stanovená tímto nařízením.
3. Členské státy do dne [*datum použitelnosti tohoto nařízení*] oznámí Radě a Komisi dohody a ujednání uvedené v odstavci 2, které si přejí nadále uplatňovat. Členské státy rovněž oznámí Komisi jakoukoli novou dohodu nebo ujednání podle odstavce 2 do tří měsíců od jejich podpisu.

Článek 32

Podávání zpráv

Komise do pěti let ode dne [*datum použitelnosti tohoto nařízení*] předloží Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování tohoto nařízení podloženou informacemi, které dodaly členské státy podle čl. 27 odst. 1 a které shromáždila Komise.

Článek 33

Přechodná ustanovení

Před tím, než se povinnost uvedená v čl. 22 odst. 1 stane uplatnitelnou, probíhá komunikace podle tohoto nařízení mezi dožadujícími a dožádanými orgány s případnou účastí ústředních orgánů, jakož i s agenturou Eurojust jakýmikoli vhodnými alternativními prostředky, s přihlédnutím k potřebě zajistit rychlou, bezpečnou a spolehlivou výměnu informací.

⁷⁶ Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti (Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 130).

Článek 34
Vstup v platnost a použitelnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se od [prvního dne měsíce následujícího po uplynutí dvou let ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost].

Povinnost příslušných orgánů využívat ke komunikaci podle tohoto nařízení decentralizovaný informační systém se použije od prvního dne měsíce následujícího po uplynutí dvou let od přijetí prováděcích aktů uvedených v článku 23.

V Bruselu dne

Za Evropský parlament
předseda/předsedkyně

Za Radu
předseda/předsedkyně